

KOŚCIÓŁ

Papież na Boże Ciało: łamanie chleba, nasz znak rozpoznawczy

27.05.2016

Łamanie chleba to znak rozpoznawczy samego Chrystusa, a także chrześcijan – mówił Franciszek na wieczornej Mszy przed Bazyliką św. Jana na Lateranie. Poprzedziła ona rzymską procesję Bożego Ciała z Lateranu do Bazyliki Matki Bożej Większej. W homilii Franciszek skupił się na eucharystycznym geście łamania chleba. Jest on jednym z elementów tego, co Jezus przykazał czynić uczniom podczas Ostatniej Wieczerzy, na Jego pamiątkę.

Swoistym komentarzem do tego gestu jest również dzisiejsza Ewangelia, w której Jezus karmi tłumy rozmnożonymi chlebami i rybami. Jezus przyjmuje od uczniów to, co posiadają, błogosławi to, a następnie przykazuje rozdzielić między ludzi.

„Wobec znużonych i zgłodniałych tłumów Jezus mówi uczniom: Wy dajcie im jeść. Tak naprawdę to Jezus błogosławi i łamie chleby, dopóki głód ludzi nie zostanie zaspokojony, ale tych pięć chlebów i dwie ryby otrzymuje On od uczniów. I tego właśnie chce Jezus: aby zamiast odprawić tłumy, oddali do dyspozycji to niewiele, co posiadają. Ale jest też jeszcze inny gest: kawałki chleba, które połamały święte i czcigodne ręce Pana, trafiają w ubogie ręce uczniów, którzy rozdają je ludziom. Również i to jest współpraca z Jezusem, karmieniem z Jego pomocą. Jest oczywiste, że celem tego cudu nie jest jedynie zaspokojeniu głodu tego jednego dnia, ale jest to znak tego, co Chrystus chce uczynić dla zbawienia całej ludzkości, dając swoje ciało i krew” – powiedział Ojciec Święty.

Powracając do gestu łamania chleba, Papież przypomniał, że to sam Jezus, jest jak ten chleb łamany i rozdany dla nas. Tego samego oczekuje On również od nas.

„Pomyślmy o wszystkich świętych – słynnych i anonimowych – którzy rozdali samych siebie, własne życie, aby nakarmić braci. Ileż matek i ojców, rozdzielając chleb powszedni przy domowym stole, rozdzieliło także między swoje dzieci własne serce, aby mogły się rozwijać i wzrastać w dobru! Iluż chrześcijan, jako odpowiedzialni obywatele, «rozdało» własne życie, by bronić godności wszystkich, a w szczególności najuboższych, wykluczonych i dyskryminowanych! Gdzież znajdują oni siłę, by robić to wszystko? Właśnie w Eucharystii, w mocy miłości zmartwychwstałego Pana, który również dzisiaj łamie dla nas chleb i powtarza: Czyńcie to na moją pamiątkę” – powiedział Papież.

Za: Radio Watykańskie

Boże Ciało 2016 – homilia Ojca Świętego Franciszka

„To czyńcie na moją pamiątkę” (1 Kor 11,24.25).

Dwukrotnie apostoł Paweł, pisząc do wspólnoty w Koryncie, przekazuje to polecenie Chrystusa w opisie dotyczącym ustanowienia Eucharystii. Jest to najstarsze świadectwo słów Chrystusa wypowiedzianych podczas Ostatniej Wieczerzy.

„To czyńcie”. To znaczy weźcie chleb, składajcie dziękczynienie i łamcie się nim; weźcie kielich, składajcie dziękczynienie i podawajcie go. Jezus nakazuje *powtarzanie gestu*, którym ustanowił pamiątkę swojej Paschy, poprzez który ofiarował nam swoje Ciało i swoją Krew. I ten gest dotarł aż do nas: jest to „sprawowanie” Eucharystii, której podmiotem jest zawsze Jezus, ale która realizuje się za pośrednictwem naszych skromnych rąk, namaszczonych Duchem Świętym.

„To czyńcie”. Już wcześniej Jezus prosił swoich uczniów, aby „czynili” to, co było w Jego sercu już jasne, by byli posłuszni woli Ojca. Wysłuchaliśmy tego przed chwilą w Ewangelii. Wobec utrudzonego i głodnego tłumu Jezus mówi do swoich uczniów: „*Wy dajcie im jeść*” (Łk 9,13). W rzeczywistości to Jezus błogosławi i łamie chleb, aby zaspokoić głód tych wszystkich ludzi, jednak pięć chlebów i dwie ryby przynieśli uczniowie, a Jezus właśnie tego chciał: żeby zamiast odesłać tłumy, oddali im do dyspozycji to niewiele, co mieli. A potem kolejny gest: kawałki chleba, połamane przez święte, czcigodne ręce Pana, przechodzą przez ubogie ręce uczniów, którzy rozdzielają je ludziom. I ten gest oznacza „to czynić” z Jezusem, „dawać im jeść” razem z Nim. To oczywiste, że ten cud nie tylko miał zaspokoić głód tego jednego dnia, ale jest znakiem tego, co Chrystus zamierza uczynić dla zbawienia całej ludzkości, dając swoje Ciało i swoją Krew (por. J 6,48-58). A jednak zawsze trzeba podjąć te dwa małe gesty: ofiarować kilka chlebów i ryb, które mamy, przyjąć połamany chleb z rąk Jezusa i rozdać go wszystkim.

„Łamać” – jest to inne słowo, które wyjaśnia sens słów: „To czyńcie na moją pamiątkę”. Jezus ofiarowuje siebie, daje samego siebie dla nas. I prosi nas, abyśmy siebie dawali innym. Właśnie to „łamanie chleba” stało się ikoną, znakiem rozpoznawczym Chrystusa i chrześcijan. Przypomnijmy Emaus – rozpoznali Go „przy łamaniu chleba” (Łk 24,35). Przypomnijmy pierwszą wspólnotę w Jerozolimie: „Trwali na [...] łamaniu chleba” (Dz 2,42). Eucharystia staje się od początku centrum i formą życia Kościoła. Ale pomyślmy także o wszystkich świętych mężczyznach i kobietach – znanych i anonimowych – którzy dawali samych siebie, własne życie, aby „nakarmić” braci. Ileż matek, iluż ojców razem z powszednim chlebem przełamywanym przy domowym stole, dawało własne serca, aby wychować dzieci i to wychowywać je dobrze! Iluż jest chrześcijan, którzy jako odpowiedzialni obywatele dali swoje życie, aby bronić godności innych, szczególnie ubogich, zepchniętych na margines i dyskryminowanych! Gdzie znajdują oni siłę, aby to wszystko czynić? Właśnie w Eucharystii, w mocy miłości zmartwychwstałego Pana, który także dziś łamie dla nas chleb i powtarza: „To czyńcie na moją pamiątkę”.

Niech również gest procesji eucharystycznej, która wkrótce się odbędzie, stanie się odpowiedzią na posłanie Jezusa, gestem, który stanie się Jego pamiątką, gestem poprzez który nakarmimy współczesne tłumy, gestem owego „przełamania się” naszą wiarą i życiem na znak miłości Chrystusa do tego miasta i do całego świata.

Za: zyciezakonne.pl

Przełożone zakonne z całego świata u Papieża

12.05.2016

Papież Franciszek spotkał się z ponad 800 siostrami z całego świata, uczestniczącymi w odbywającym się w Rzymie zgromadzeniu Międzynarodowej Unii skupiającej generalne przełożone zakonów. Dyskutowały one m.in. o wizji żeńskiego życia konsekrowanego we współczesnym świecie i o nowych wyznaniach, jakie ten świat niesie. Mówiono też o konieczności większego docenienia kobiet, w tym właśnie sióstr zakonnych, przez Kościół hierarchiczny.

W tym kontekście wskazano, że zakonnice są coraz lepiej i wszechstronniej wykształcone i podejmują wyzwania, o jakich kiedyś nawet nie śmiały marzyć czy do których ich nie dopuszczano. Przypomniano też o konieczności większej współpracy międzyzakonnej w zglobalizowanym świecie, co powinno stanowić przeciwwagę dla wciąż zbyt często praktykowanego „współzawodnictwa charyzmatów” oraz troski tylko i wyłącznie o własne powołania i dzieła. Wskazano przy tym, że współczesne zakonnice powinny charakteryzować się wolnością w Chrystusie oraz być odważne, mądre i gotowe do podejmowania nowych wyznań.

Za: Radio Watykańskie

Papież do zakonnic: wystrzegajcie się pokusy feminizmu

12.05.2016

Od dawna papieskie magisterium docenia geniusz kobiecy, a geniusz kobiecy chce, by w Kościele jeszcze bardziej brano go pod uwagę – tak można by streścić dzisiejsze spotkanie Franciszka z grupą ponad 800 przełożonych generalnych zakonów żeńskich. Papież odpowiadał na ich pytania, podzielone na cztery bloki tematyczne, w sprawach, które zakonnice uważają za najpilniejsze i oczekują jasnych odpowiedzi.

Pierwsze pytanie dotyczyło obecności kobiet w procesach decyzyjnych w Kościele. Papież przyznał od razu, że w tej sferze obecność kobiet jest raczej znikoma i dodał: „dla mnie bardzo ważne jest wypracowywanie decyzji, a nie tylko ich egzekwowanie, i dla-

tego ważne jest, by kobiety, czy to konsekrowane czy to świeckie, brały udział procesie refleksji i dyskusji. Bo kobieta patrzy na świat swoimi oczami, a my mężczyźni nie potrafimy patrzeć w ten sam sposób”.

Zakonnice zapytały się Papieża, czy nie mogłyby głosić homilii w czasie Eucharystii. Franciszek stwierdza jednoznacznie, że nie istnieją powody, dla których kobieta, świecka czy konsekrowana, nie miałaby głosić kazania w czasie liturgii słowa. Co innego jednak Msza św., bo są to kwestie, które należą do porządku liturgicznego i dogmatycznego. Każda Eucharystia, choć podzielona na różne fazy, jest jednak jedną liturgią, której przewodniczy Chrystus w osobie kapłana. A że święceń kapłańskich nie udziela się kobietom, nie mogą one zatem głosić homilii. Franciszek dodał, że napotykamy tu dwie pokusy, których powinniśmy się wystrzegać. Pierwsza to feminizm. Rola kobiety w Kościele nie wynika z feminizmu, lecz z praw osoby ochrzczonej, posiadającej własne charyzmaty i dary, które otrzymała od Ducha Świętego. Druga natomiast pułapka to klerykalizm, który jest, jak zaznaczył, postawą grzeszną. Jest w tym zarówno wina kapłana, który chce sterować świeckimi, ale i świeckich, którzy się na to zgadzają, bo tak jest wygodniej.

W drugim bloku pytań padł wniosek o zbadanie możliwości dopuszczania kobiet do diakonatu stałego na wzór Kościoła antycznego. Papież zauważył, że rola tak zwanych diakonis w pierwotnym chrześcijaństwie nie jest całkiem jasna. „Zapytam się Kongregacji Nauki Wiary, czy zostały przeprowadzone badania na ten temat, i polecę ustanowić oficjalną komisję, która zajmie się tą sprawą. Myślę, że Kościół skorzysta na wyjaśnieniu tej kwestii” – odpowiedział Ojciec Święty.

Zapytany, jak zapewnić pełniejsze włączanie się kobiet w życie Kościoła, Papież stwierdził, że zakonnice powinny na pewno uczestniczyć w sesjach plenarnych Kongregacji ds. Życia Konsekrowanego. Napiętnował natomiast wypaczenia w posłudze zakonnice, kiedy na przykład siostry nie opiekują się ludźmi, ich duchowymi potrzebami, ale troszczą się o plebanie.

Na spotkaniu przełożonych generalnych z Papieżem była też mowa o zmianie reguł. Zakonnice skarżyły się, że niekiedy czują się „zablokowane” przez prawo kanoniczne, i dlatego pytały się Papieża, czy przewiduje jakieś zmiany. „Oczywiście, odpowiedział Franciszek, zmiany są potrzebne, ale po wspólnym rozeznaniu, które otworzy nas na natchnienia Ducha Świętego. Kodeks jest pomocą dyscyplinarną, pomocą w trosce o zbawienie dusz, narzędziem, można zmodyfikować różne jego części. Ale podkreślam, nigdy nie należy wprowadzać zmian, bez uprzedniego rozeznania osobistego i wspólnotowego” – zastrzegł Papież.

Za: Radio Watykańskie

Kraków: Tożsamość i misja brata zakonnego w Kościele

10.05.2016

We wtorek 10 maja w Krakowie rozpoczęło się dwudniowe zebranie plenarne Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce. Wyjątkowo uczestniczą w nim również przedstawiciele braci zakonnych większości zakonów i zgromadzeń. Dotyczy ono bowiem tożsamości i misji brata zakonnego w Kościele.

Kapucyn o. dr Andrzej Baran OMFCap i benedyktyn o. dr Maksymilian Nawara OSB przybliżyli uczestnikom zebrania dokument Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego na ten temat.

Mówili o wartości i niezbędności tego powołania. Bracia albo zakonnicy świeccy stanowią dziś jedną piątą wszystkich zakonników w Kościele. Dokument podkreśla, że pierwszą posługą jaką bracia spełniają w Kościele jako zakonnicy, polega na „podtrzymywaniu w ochrzczonej świadomości podstawowych wartości Ewangelii i przypominaniu o (...) potrzebie odpowiadania świętością życia na miłość Bożą”.

„Powołanie brata nie polega jedynie na byciu odbiorcą miłości Boga, ale także na byciu świadkiem i pośrednikiem tego daru” – czytamy.

Dokument przypomina słowa z posynodalnej adhortacji Jana Pawła II „Vita Consecrata” o tym, że bracia poprzez pełnienie różnorodnych i cennych posług wewnątrz swoich wspólnot i poza nimi, uczestniczą w ten sposób „w misji głoszenia Ewangelii i dawania o niej świadectwa miłości w codziennym życiu”.

Autor, cytując „Vita Consecrata” zaznacza, że najważniejszym, pierwszoplanowym zadaniem brata zakonnego nie są zewnętrzne dzieła, ale przede wszystkim „uobecnienie w świecie samego Chrystusa przez osobiste świadectwo”.

Kongregacja wskazuje posługi, jakich oczekuje się od braci zakonnych. Powinni być przewodnikami w poszukiwaniu Boga, świadkami nadziei poprzez swą obecność w sytuacjach cierpienia i biedy. Powinni szukać tych, którzy się oddalili, którzy się zagubili. Powinni budować świat bardziej ludzki. Powinni nawoływać do modlitwy, dzielić się poszukiwaniem i doświadczeniem Boga. Powinni mieć wkład w humanizację społeczeństwa i zaspakajać potrzebę duchowości, której ono poszukuje. Powinni ułatwiać lekturę Pisma i pogłębiać dialog między wiarą a kulturą. Powinni jak kiedyś odgrywać decydującą rolę w przywracaniu godności i wartości pracy fizycznej.

Wśród innych posług wymienione zostały: gościnność, otwartość i przyjęcie drugiego człowieka, dialog i bezinteresowne słuchanie, wspieranie siostr i ceniecie obecności kobiet w ewangelizacji, włączanie się w obronę życia i ochronę stworzenia, roztropne posługiwanie się nowymi technologiami jako narzędziami ewangelizacji.

Osobne przesłanie zostało skierowane do braci starszych. „Nie ma emerytury w misji ewangelizacyjnej, a po prostu uczestniczy się w niej na różne sposoby. Jednym z nich, bardzo ważnym, jest wspieranie wspólnej misji modlitwą i ofiarą; inny to szereg drobnych posług, jakie można zaoferować stosownie do własnego stanu zdrowia; uczestniczy się w niej również świadectwem i przykładem bezinteresowności. Współpraca, jakiej oczekuje się od osób starszych, to nie tyle realizowanie konkretnych zadań, ile raczej głównie umiejętność bycia we wspólnocie nauczycielami życia i nadziei, gotowymi towarzyszyć w drodze i trudzić tym, którzy są zaangażowani w zewnętrzne zadania misji” – czytamy w punkcie 36.

Kongregacja ponadto zachęca hierarchów Kościoła, aby „przyczyniali się do uznania i docenienia obecności brata zakonnego w Kościołach lokalnych, promując to powołanie, zwłaszcza w duszpasterstwie młodzieży, i postępując tak, aby bracia i siostry zakonne uczestniczyli aktywnie w organach doradczych, decyzyjnych i wykonawczych Kościoła lokalnego”.

Dokument na temat tożsamości i misji brata zakonnego kończy się przypomnieniem polecenia Chrystusa: „Trwajcie w miłości mojej”.

Kapłani i bracia zakonnici, biorący udział w zebraniu plenarnym Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich, po południu w pięciu grupach roboczych dyskutowali o braterstwie w oparciu o Pismo święte i własne doświadczenie.

Za: zyciezakonne.pl

Unia Przełożonych Generalnych: Ukochanie ubóstwa, życie konsekrowane i radykalność w prorocztwie

27.05.2016

“Ukochanie ubóstwa oznacza solidarność, dzielenie się i miłość, a wyraża się w umiarkowaniu, w poszukiwaniu sprawiedliwości i radości z tego, co jest zasadnicze”. W ten sposób papież Franciszek zwrócił się w swoim przesłaniu z dnia 8 marca 2014 roku.

Od tych słów wyszedł w swoim przemówieniu Przełożony Generalny ks. Ángel Fernández Artime, które wygłosił w dniu wczorajszym w czasie 87. posiedzenia Unii Przełożonych Generalnych, które kończy się w dniu dzisiejszym, w piątek 27 maja w “Salesianum” w Rzymie.

X Następca Księdza Bosko podkreślił, że wartości, jakie przywołał papież to “postawy życiowe”, które prowadzą osoby konsekrowane do doświadczenia ubóstwa, które nie jest teoretyczne, ale praktyczne.

Podobnie jak życie konsekrowane oznacza często obecność na granicznych obszarach Kościoła, na peryferiach najuboższych i najbardziej marginalnych naszej planety, stanowiąc wezwanie do dotknięcia ciała Chrystusa w pokornych, ubogich i chorych oraz pełne oparcie na logice Ewangelii i Opatrzności Bożej.

Po przytoczeniu pewnych przykładów z tradycji Ojców Kościoła – które zostały zacytowane nie „dla próżnej erudycji, ale dlatego, że stanowią głos i wyraz sumienia, które nie możemy zaniedbywać, jak to stwierdził ks. Á. F. Artime – mówca skupił się na wskazaniach zawartych w dokumencie dotyczącym zarządzania dobrami, który został wydany w 2014 roku przez Kongregację ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

Następnie Przełożony Generalny podzielił się pewnymi refleksjami w tym względzie, proponując dyskusję nad nimi na forum zgromadzenia. Po słowach: „uważam, że można powiedzieć w sensie ogólnym, że jako zakonnicy i zakonnice na poziomie osobistym żyjemy w sposób prosty i umiarkowany”, zachęcił przełożonych do zastanowienia się, w jaki sposób zamienić na konkret odnowioną śmiałość i ewangeliczne proroctwo także w sferze zarządzania dziełami.

Centralne miejsce najbardziej zasadniczych elementów własnego charyzmatu, „np. młodzieży w przypadku salezjanów” – stwierdził ks. Á. F. Artime, nie może być nigdy oderwane od zatroskania związanego z zarządzaniem administracyjnym. Należy tutaj podjąć odpowiednie działania w celu propagowania kultury monitoringu i przejrzystości, zadbać o odpowiednie przygotowanie ekonomów, oprzeć się na kompetencji i profesjonalności zaufanych osób świeckich... Trzeba odwołać się do tych wszystkich elementów, które są w stanie oddalić „pokusę władzy” i na nowo postawić na wymiar radykalnego proroctwa, charakterystycznego dla życia konsekrowanego.

Za: www.infoans.org

ZAKON

Zmarła Mama naszego Ojca Generala. Podziękowanie O. Generala za modlitwy i wyrazy bliskości

Dnia 8 maja br., w wieku 84 lat, po ciężkiej chorobie, zmarła Mama naszego Ojca Generala, Ada Leo in Cannistrà. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Cannizzaro w poniedziałek 9 maja o godzinie 15.00.

O. General skierował do nas wszystkich następujące słowa podziękowania:

„W tych dniach otrzymałem bardzo wiele wiadomości od braci, mniszek, członków Świeckiego Zakonu, przyjaciół, którzy przekazywali wyrazy bliskości i współczucia z powodu odejścia do wieczności mojej Matki. Nie mogąc odpowiedzieć każdemu osobiście, w tych paru słowach pragnę wypowiedzieć wszystkim serdeczne podziękowania, także w imieniu mojej

rodziny. Dla nas wszystkich to doświadczenie bliskości tak wielu braci i siostr oraz ich zapewnienia o modlitewnym wsparciu były darem od Boga. Dziękujemy za to, że towarzyszyliście naszej Mamie w jej Przejściu i objęliście naszą małą rodzinę ramionami wielkiej rodziny Karmelu. Z wdzięcznością i braterskim pozdrowieniem. O. Saverio Cannistrà ocd”.

tłumaczenie za carmelitaniscalzi.com: o. Grzegorz A. Malec

Wadowice: w Karmelu świętowano 96. rocznicę urodzin św. Jana Pawła II

Tegoroczne wadowickie obchody 96. rocznicy urodzin św. Jana Pawła II miały szczególną wymowę karmelitańską. Popołudniu 18 maja w auli Karmelitańskiego Domu Rekolekcyjno-Pielgrzymkowego na Górcie odbyła się uroczysta sesja Rady Miejskiej Wadowic, podczas której o. Szczepan Praśkiewicz wygłosił referat poświęcony Świętemu Solenizantowi, pt. „Z wadowickiego Karmelu wyniósł zasadnicze cechy swej duchowości”. Podkreślił, że Jan Paweł II Karmelowi zawdzięcza nie tylko swoje nabożeństwo maryjnoszkaplerzne i świętojózefowe, ale że z karmelitańskiej szkoły duchowości z jej humanizmem terezańskim i doktryną św. Jana od Krzyża czerpał on obficie w głoszeniu chrześcijańskiego personalizmu i byciu najbardziej słyszany obrońcą praw i godności człowieka we współczesnym zmateralizowanym i liberalistycznym świecie. Zaprezentowano nadto krótki film przedstawiający najważniejsze momenty życia i pontyfikatu Papieża z Wadowic, dzieło Władysława Bieńka.

O godz. 18.00 została odprawiona uroczysta Msza św. z udziałem przedstawicieli władz miejskich, na czele z przewodniczącym Rady Miasta Józefem Cholewką, oraz z udziałem delegacji wielu środowisk i instytucji publicznych miasta z pocztami sztandarowymi. Eucharystii przewodniczył i okolicznościowe kazanie wygłosił przeor klasztoru, o. Grzegorz Irzyk. Wśród koncelebransów byli m.in. ks. Jacek Pietruszka, dyrektor Muzeum Domu Rodzinnego Jana Pawła II oraz ks. ks. Władysław Kulig, kapelan wojewódzki Państwowych Straży Pożarnych. O. Ryszard Stolarczyk, który przed wstąpieniem do Karmelu był zawodowym oficerem pożarnictwa, jako wyraz wdzięczności za zaangażowanie duszpasterskie wobec środowisk strażackich otrzymał statuetkę św. Floriana, którą wręczył mu Małopolski Komendant Wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej, bryg. mgr inż. Stanisław Nowak.

Po Mszy św. na placu przed kościołem klasztornym miał miejsce koncert orkiestr strażackich oraz solistów pod hasłem: „Strażacy Świętemu Janowi Pawłowi w hołdzie”. Orkiestry z Choczni, Kleczy Dolnej i Łącka, pod dyрекcją majora dr. Stanisława Strączka, w towarzystwie znakomitych solistów – **Natalii Zabrzeskiej-Nieć** (sopran), **Iwony Gałysa** (sopran), **Mieczysława Błaszczyka** (tenor) oraz **Lindsay Davidsona** (dudy) wykonali **wiele** utworów, wśród których: *Abba Ojcze*, *Marsz, marsz Polonia*, *Póki Polska żyje w nas*, *Czerwone maki na Monte Casino*, *Serce w plecaku*, *Santa Lucia*, *Hallelujah*, *Moje miasto Wadowice*, *Amigos para siempre*. Koncert, który prowadził jako komentator Marian Sołtysiewicz, prezes Zarządu Powiatowego OSP RP w Wadowicach, zwieńczył śpiew „**Barki**” – ulubionej pieśni św. Jana Pawła II.

o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD

Jubileusz 25-lecia kapłaństwa w Czernej

15 maja 2016 roku o godz. 11.00 w Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej miała miejsce uroczysta Msza św. z okazji 25-lecia święceń prezbiteratu naszych współbraci: o. Elizeusza od Miłosierdzia Bożego (Mieczysława Bagińskiego), o. Tadeusza od Matki Bożej Różańcowej (Tadeusza Stanisława Grzesiaka), o. Maksymiliana od Matki Miłosierdzia (Zdzisława Jana Podwiki) oraz o. Benedykta od Dusz Czyścowych (Benedykta Kroka).

Eucharystii przewodniczył nas Prowincjał – o. Tadeusz Florek, który pod koniec celebracji wręczył Jubilatom ob-

razki z błogosławieństwem papieskim i podziękował za różnorakie posługi, które pełnili nie tylko w Polsce, ale także poza jej granicami, jak chociażby na Łotwie czy Ukrainie. Homilię wygłosił o. Dominik Wider, który przez wiele lat pełnił funkcję wychowawcy kleryków w Wyższym Seminarium Duchownym Karmelitów Bosych w Krakowie i niewątpliwie wywarł duży wpływ na formację czterech obchodzących swój srebrny jubileusz kapłanów.

Po Mszy św. Jubilaci wraz z przybyłymi gośćmi i wspólnotą czernerńską udali się do klasztornej refektarza na uroczysty obiad.

Za: karmel.pl

Kościół w Chorwacji dostaje nowego biskupa - o. Zdenko Križića OCD

Dnia 24 maja o poranku w kierunku Gospić na Chorwacji wyruszyła z Terezjanum na czele z Wikariuszem Generalnym o. Agustí Borrel grupa 20 współbraci reprezentujących nasze wspólnoty w Wiecznym Mieście i okolicach. Nasza podróż trwała ponad 13 godzin, a jej trud był poniesiony w intencjach o. Zdenko Križića, który następnego dnia jako pierwszy Chorwat z Karmelu Terezjańskiego miał przyjąć sakrę biskupią i objąć władzę w diecezji Gospić-Senj (łac.: *Dioecesis Gopciensis-Seniensis*, chorw.: *Gospičko-Senjska biskupija*). Ten Kościół lokalny położony w południowej części kraju jako spadkobierca historycznych diecezji: Senj (około 1150-1969), Krbava (1185-1460) Modruš (1460-1493) oraz Otočac (1460-1534), został ustanowiony bullą „Ad Christifidelium spirituali” 25 maja 2000 roku przez Ojca św. Jana Pawła II po wydzieleniu 83 parafii z archidiecezji metropolitalnej Rijeka-Senj. Pierwszym jej zwierzchnikiem został mianowany bp Mile Bogović, dotychczasowy biskup pomocniczy rijecko-senjski. Za siedzibę biskupa miejsca obrana została katedra Zwiastowania NMP w Gospiću, a w Senj usytuowana jest konkatedra p.w. Wniebowzięcia NMP. Diecezja ta rozciąga się na terytorium ok. 8200 km², a w jej skład wchodzi obecnie 5 dekanatów z 85 parafiami z ok. 66 000 wiernych (84% mieszkańców), wśród których posługę sprawuje 51 kapłanów (w tym 9 z instytutów życia konsekrowanego) i 13 zakonnic.

Biskupem ordynariuszem tej diecezji 4 kwietnia 2016 r. papież Franciszek mianował o. Zdenko Križića. Nasz Drogi Współbrat urodził się 2 lutego 1953 w Johovac (Bośnia i Hercegowina). Po ukończeniu prowadzonego przez franciszkanów konwentualnych liceum w Zagrzebiu wstąpił do naszego Zakonu i w Somborze w dniu 27 lipca 1970 roku złożył pierwszą profesję zakonną. Studia filozoficzne odbył we Florencji, a następnie studiował teologię na Papieskim Wydziale Teologicznym "Teresianum" w Rzymie. Uroczystą profesję zakonną złożył w dniu 16 lipca 1976 roku w Zagrzebiu. Został wyświęcony na kapłana 26 czerwca 1977 roku w Zagrzebiu. W 1978 roku uzyskał licencjat z duchowości na Papieskim Instytucie Duchowości "Teresianum" w Rzymie pisząc pracę pt. "Personaggi biblici nelle Opere di Santa Teresa d'Avila" ("Postacie biblijne w dziełach św. Teresy z Avila").

Po święceniach pełnił następujące funkcje: Prefekt Niższego Seminarium w Zagrzebiu (1978-1984); Pierwszy Radny Komisariatu i przeor Wspólnoty Remete w Zagrzebiu (1984-1990); wykładowca w Instytucie Duchowości Chrześcijańskiej w Zagrzebiu (1984-2012); Prowincjał (1990-1996); Wikariusz prowincjalny (1996-2002); Przeor klasztoru Remete (1996-1997); Przeor klasztoru Krk (1997-2002) i mistrz nowicjatu (1997-1999); Prowincjał (2002-2003); Wikariusz Generalny Zakonu (2003-2009); Przeor klasztoru Krk i Radny Prowincjalny (2011-2012). Od 2012 roku był przełożonym międzynarodowej wspólnoty stałej Teresianum w Rzymie.

W tym samym dniu, w którym papież Jan Paweł II podpisał bullę ustanawiającą diecezję Gospić-Senj, 16 lat później, o. Zdenko otrzymał sakrę biskupią jako drugi ordynariusz tej diecezji. Jego konsekratorem był abp metropolita Zagrzebia kardynał Josip Bozanić, współkonsekratorami byli metropolita Rijeki abp Ivan Devčić i bp senior Mile Bogović, a kapłanami mu towarzyszącymi o. Jakov Mamić OCD, wikariusz generalny diecezji połowej, i ks. Mile Čančar, rektor gospićkiej katedry. Ponadto Mszę św. koncelebrowali abp Sarajewa kardynał Vinko Puljić, nuncjusz apostolski w Chorwacji abp Alessandro D'Errićo, ok. 30 arcybiskupów i biskupów z Chorwacji, Bośni i Hercegowiny Słowenii, Serbii i Bułgarii, ok. 150 kapłanów diecezjalnych i zakonnych wraz ze znaczącą grupą karmelitańską. Ponadto w ceremonii wzięli udział przedstawiciele władz państwowych, powiatów i miast.

Po odczytaniu fragmentu ewangelii i odśpiewaniu hymnu do Ducha Św. nuncjusz apostolski ks. abp D'Errico odczytał nominację o. Zdenka na nowego biskupa Gospic-Senj. W bulli Papież wyraził życzenie, aby nowo mianowany biskup powierzonych wiernych pasł nie tylko słowem, ale przede wszystkim przykładem dobrych uczynków.

W kazaniu wygłoszonym przez kardynała Bozanića zawarte zostały zadania apostolskie Kościoła zbudowanego na Skale, którą jest Jezus Chrystus, i prowadzonego przez Piotra naszych czasów, Franciszka. Stwierdzając, że diecezja w dniu dzisiejszym obchodzi pierwsze święcenia biskupie w katedrze Gospić, kardynał powiedział, że to, co świętujemy i czego doświadczamy daje nam bardziej zrozumieć i odczuć, co to znaczy być wszczepionym w wielką tajemnicę Kościoła i w miłość Jezusa do Jego Oblubienicy. Kaznodzieja odniósł się do słów z ostatniej audiencji generalnej papieża Benedykta XVI z dnia 27 lutego 2013 r., mówiąc, że to Dobry Pasterz prowadzi i kieruje Kościołem. Ten Kościół diecezjalny Gospic-Senj – ciągnął - nie należy do Mile, nie należy do Zdenka, nie należy do nas, ale należy do Pana. Biskupia posługa jest realizowana zawsze i tylko w wierności Chrystusowi oraz Jego Ewangelii i Tradycji apostolskiej - powiedział kardynał i zapewnił nowo mianowanego ordynariusza o swojej bliskości w modlitwie. Jednym z pierwszych oczekiwań od nowego biskupa tak w jego diecezji, jak i poza nią, jest to, co on takiego robi, jakie podejmie decyzje. Jednak - uważa mówca - ważniejsze od tego jest prowadzenie Kościoła drogą modlitwy, szczególnie liturgicznej. Lud Boży, prosty, ale wielki przed Bogiem, modli się i modlić się będzie za posługę swojego biskupa. To jest siła Kościoła, to jest podstawa działania biskupa, który dzięki łasce Ducha Świętego otrzymuje pełnię sakramentu święceń, a dzięki jego służbie Trójjedynemu Bogu, ludzie mogą poznać doskonałą Miłość i zostać pociągnięci do niej, aby być zaspokojonymi, ponieważ "Bóg sam wystarczy" jak można przeczytać w biskupiej dewizie o. Zdenko. Kończąc homilię kardynał życzył nowemu biskupowi, aby kochał powierzony mu Kościół tak, aby dzieci i młodzież, biedni i chorzy, samotni i starsi, opuszczeni i upokorzeni, rozpoznawali w nim ojca, brata i przyjaciela.

Podczas uroczystości jako znak pasterskiej władzy o. Zdenko otrzymał pastorał krbawskiego biskupa z XV w., a na koniec Mszy św. dziękując wszystkim przybyłym życzył sobie, aby z tych pięknych krain, na których jest położona diecezja, ludzie już nie musieli emigrować, i aby te regiony zaoferowały nowe perspektywy rozwoju dla młodych pokoleń, a podstawą tego wszystkiego ma stać się oparcie jednych na drugich, a wszystkich razem na Bogu, który nas kocha.

Po Eucharystii świętowanie przeniosło się z katedry do hali sportowej, gdzie był przygotowany poczęstunek dla 900 gości! My z kolei zaprosiliśmy o. Zdenko na wspólną kolację, podczas której obchodziliśmy imieniny o. Grzegorza Firszt. Nasz pobyt u nowowyświęconego biskupa zakończyliśmy piątkową wspólną Eucharystią poranną, w czasie której o. Zdenko podzielił się z nami pierwszymi wrażeniami ze swojej posługi i z wyzwaniem jakie przed nim stoją. Na pożegnanie o. Zdenko przekazał pozdrowienia dla naszych wspólnot i zapewniając się wzajemnie o modlitwie wyruszyliśmy w podróż powrotną do Rzymu.

o. Arkadiusz Stawski

Herb o. biskupa Zdenka Krizicia

Herb został podzielony na cztery pola.

W lewym górnym polu umieszczony został herb karmelitański, w którym stylizowany krzyż wyznacza wejście na Górę, którą jest Chrystus, a trzy gwiazdki oznaczają trzy cnoty teologiczne: wiarę, nadzieję i miłość.

W lewym dolnym polu jest przedstawiona rzadka roślina "*Degenia velebitica*", która rośnie na terenie diecezji i wskazuje na kontynentalny, gospićki obszar diecezji. Ta roślina zielna o pięknych żółtych kwiatach jest endemiczna w górach Velebitu stając się symbolem regionu – jest oficjalnym herbem licko-seńskiej żupanii (jednostka administracyjna I rzędu w podziale administracyjnym Chorwacji, odpowiadająca polskiemu województwu) i umieszczona została na rewersie narodowej monety o wartości 50 lip.

W prawym górnym polu znajduje się gwiazda umieszczona nad przybrzeżnymi falami wskazując na nadmorski, seński obszar diecezji. Fale i gwiazda nad nimi przypominają nam, że marynarze żeglując po morzach wyznaczają swoje kierunki dzięki gwiazdom. Gwiazda nad falami symbolizuje jednocześnie Najświętszą Maryję Pannę, która jest jak "Stella Maris" - "Gwiazda Morza" drogowskazem na drodze życia chrześcijańskiego.

Prawe dolne pole zawiera barwy narodowe i fragment herbu chorwackiego.

Pola prawe dolne i lewe górne wskazują na kraj pochodzenia biskupa i na wspólnotę zakonną Karmelu Terezańskiego, z którego się on wywodzi.

Niebieski kolor tła w polach prawym górnym i lewym dolnym wskazuje na zjednoczenie obszarów nadmorskiego i kontynentalnego w jedną diecezję. Jest to jednocześnie kolor morza, nieba i kolor maryjny.

Pomiędzy herbem i kapeluszem biskupim jest stylizowany "Złoty Krzyż biskupa Krbavy" z początku XIII wieku, który – jak się uważa - należał do biskupa Mateja Maruti zmarłego w 1220 roku.

Pod herbem znalazło się hasło biskupie zaczerpnięte z pism Doktora Kościoła św. Teresy z Avila "Bog sam dostaje" - "Solo Dios basta" - "Bóg sam wystarczy".

o. Arkadiusz Stawski

PROWINCJA - BRACIA

Drugi etap wizytacji generalnej w Prowincji Warszawskiej

W związku z chorobą i śmiercią Mamy naszego O. Generała wcześniej zaplanowana na kwiecień i maj wizytacja pasterska w naszej Prowincji została przeniesiona na lipiec i na wrzesień br. Poniżej nowy program wizytacji generalskiej w Prowincji Warszawskiej:

LIPIEC – WIZYTY U MNISZEK

12 lipiec (wtorek)

Warszawa – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Łodzi**

13 lipiec (środa)

Łódź – rano msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Kalisza**

14 lipiec (czwartek)

Kalisz – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Włocławka**

15 lipiec (piątek)

Włocławek – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Gniezna**

16 lipiec (sobota)

Gniezno – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Szczecina**

17 lipiec (niedziela)

Szczecin – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Bornego Sulinowa**

18 lipiec (poniedziałek)

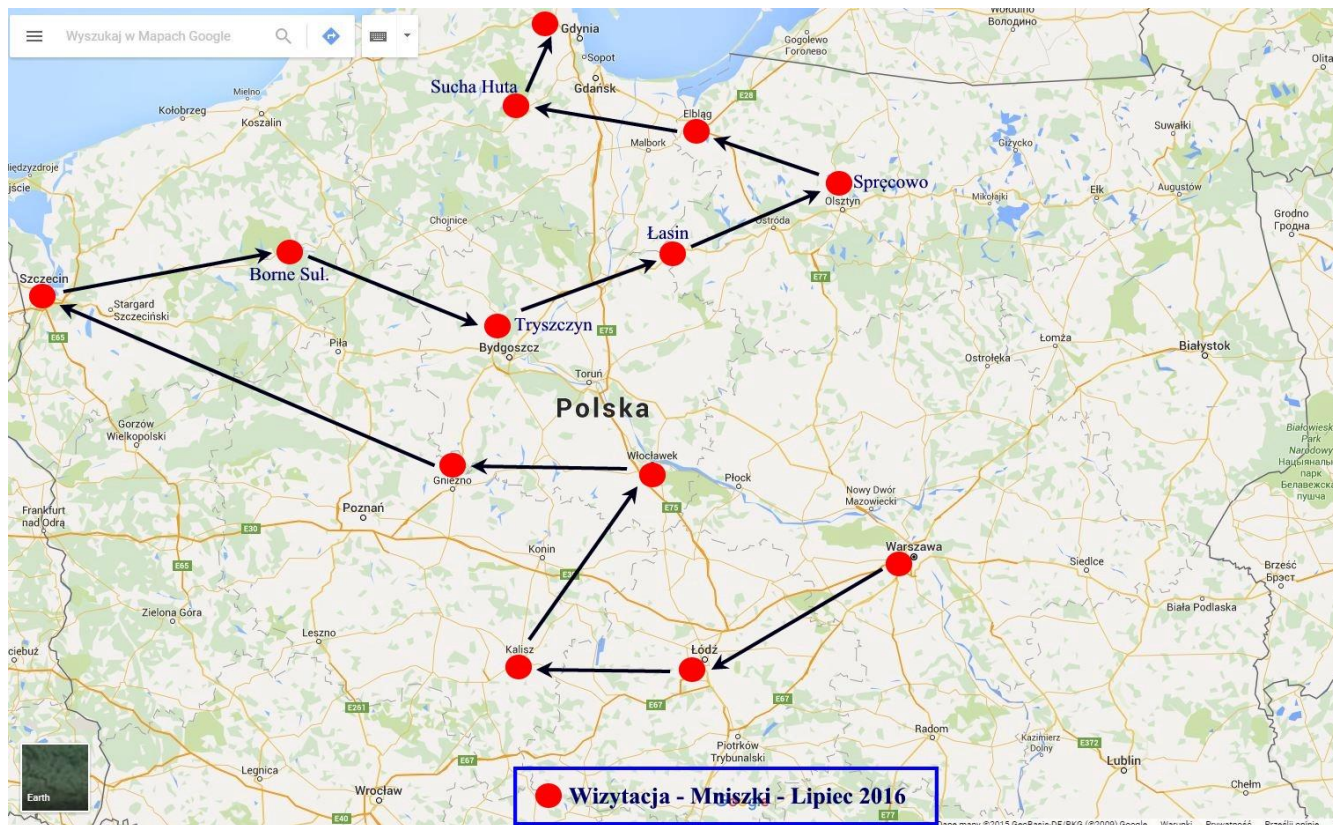
Borne Sulinowo – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Tryszczyna**

19 lipiec (wtorek)

Tryszczyn – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Łasina**

20 lipiec (środa)

Łasin – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Spręcowa**

21 lipiec (czwartek)

Spręcowo – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Elbląga**

22 lipiec (piątek)

Elbląg – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Suchej Huty**

23 lipiec (sobota)

Sucha Huta – rano Msza, spotkanie; po południu wyjazd do **Gdyni-Orłowa**

24 lipiec (niedziela)

Gdynia-Orłowo – rano Msza, spotkanie

Podróż do **Krakowa**

25-26 lipiec (poniedziałek-wtorek)

Kraków – wizyta braterska

27 lipiec (środa)

Czerna – Karmelitańskie ŚDM

WRZESIEŃ – WIZYTACJA U BRACI

11 wrzesień (niedziela)

Przylot do **Warszawy**

12 wrzesień (poniedziałek)

Podróż do **Łodzi**

Łódź – wizytacja (bracia)

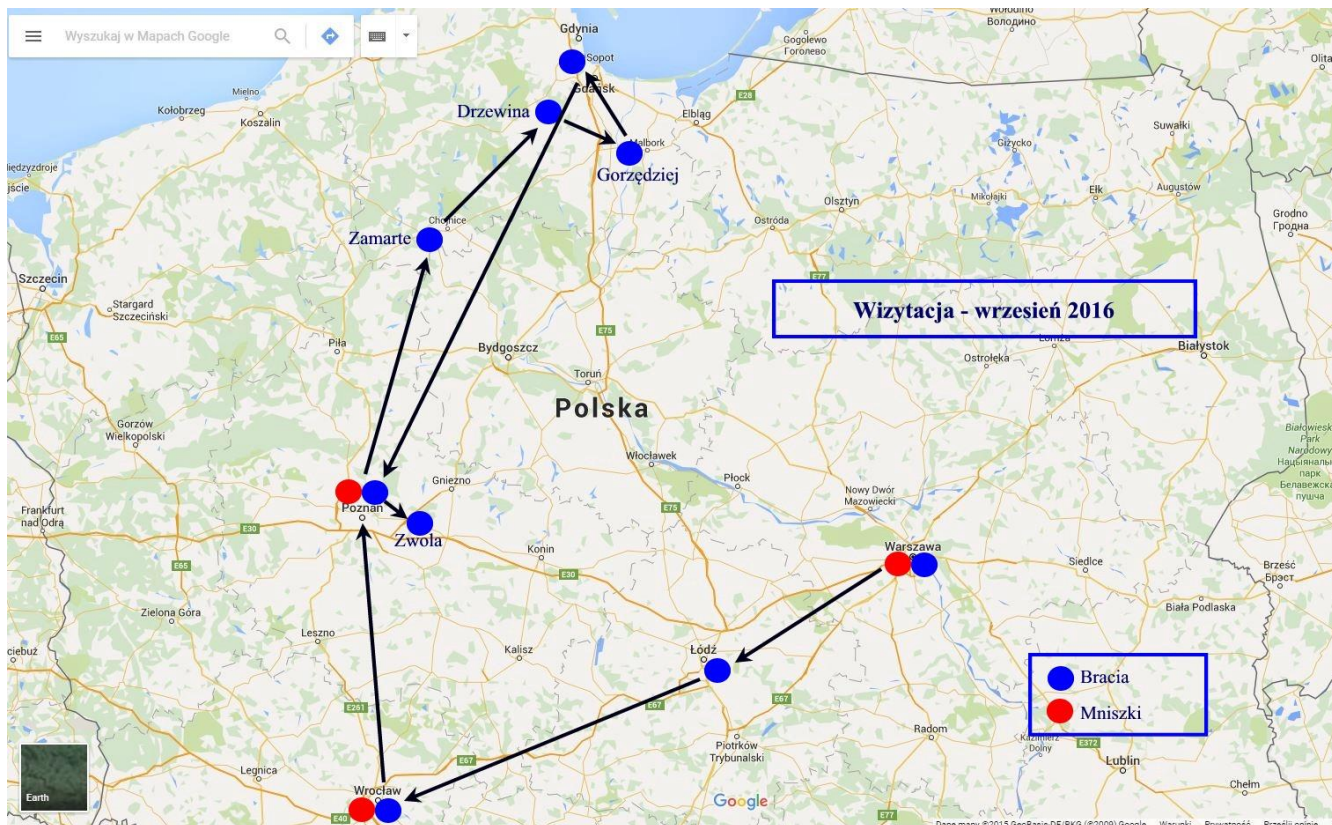
13 wrzesień (wtorek)

Łódź – wizytacja (bracia)

14 wrzesień (środa)

Podróż do **Wrocławia**

Wrocław – wizytacja (bracia)

15 wrzesień (czwartek)

Wrocław – wizytacja (bracia)

16 wrzesień (piątek)

Wrocław, rano Msza i śniadanie (mniszki), spotkanie (mniszki)

Po południu: Podróż do **Poznania**

17 wrzesień (sobota)

Poznań – wizytacja (bracia)

18 wrzesień (niedziela)

Poznań – wizytacja (bracia)

19 wrzesień (poniedziałek)

Poznań – wizytacja (bracia)

20 wrzesień (wtorek)

Zwola – wizytacja (bracia)

21 wrzesień (środa)

Poznań – rano Msza, śniadanie, spotkanie (mniszki), po południu: podróż do **Zamartego**

22 wrzesień (czwartek)

Zamarte – wizytacja (bracia)

23 wrzesień (piątek)

Zamarte – wizytacja (bracia); po południu wyjazd do **Drzewiny**

24 wrzesień (sobota)

Drzewina – wizytacja (bracia)

25 wrzesień (niedziela)

Dzień wolny, po południu przyjazd do **Gorzędzieja**: wizytacja (bracia)

26 wrzesień (poniedziałek)

Gorzędziej – wizytacja (bracia)

27 wrzesień (wtorek)

Podróż do **Sopotu**

Sopot – Wizytacja (bracia)

28 wrzesień (środa)

Podróż do **Poznania**

29 wrzesień (czwartek)

Przygotowanie do zakończenia wizytacji

30 wrzesień (piątek)

Poznań – 8.45 - Zakończenie wizytacji Prowincji (Rada Plenarna)

– 16.40 – wylot do Rzymu (przez Monachium)

Zaproszenie na 16 Spotkanie Rodziny Szkaplerznej – Zamarte 2016

**Drodzy Bracia i Siostry,
Czcciele Matki Bożej Szkaplerznej!**

Zbliża się 16 spotkanie Rodziny Szkaplerznej Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych w sanktuarium w Zamartem k/Chojnic. Wzorem ubiegłych lat pragnę Was serdecznie i bardzo gorąco zaprosić do wzięcia udziału w tym modlitewnym i rodzinnym spotkaniu, abyśmy we wspólnocie osób, w komunii z Maryją, wychwalali Boże miłosierdzie w tym Nadzwyczajnym Roku Miłosierdzia ogłoszonym przez papieża Franciszka.

Nowością modlitewno-liturgiczną tego Roku jest to, że Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów zezwoliła, aby w naszym kraju w Litanii Loretańskiej, dodano wezwanie „Matko Miłosierdzia”. Zostało ono umiejscowione po wezwaniu „Matko Łaski Bożej”.

Za wprowadzeniem nowego tytułu Matki Bożej w Litanii Loretańskiej przemawiają racje teologiczne, liturgiczne i pastoralne. Maryja, będąc Matką Jezusa Chrystusa, jest Matką okazanego w Nim Bożego Miłosierdzia (por. Ef 2,4-10). Dała Ona wyraz temu w słowach wypowiedzianych do św. Elżbiety: „miłosierdzie Jego z pokolenia na pokolenie” (Łk 1,50). Już w średniowiecznej antyfonie „Salve Regina”, którą często śpiewamy, znajduje się wezwanie „Matko Miłosierdzia”. Potem pojawiało się ono w różnych innych modlitwach liturgicznych. Obraz Maryi, czczony w Ostrej Bramie w Wilnie, od początku nosi tytuł „Matki Miłosierdzia”.

W tym kulcie obrazu Matki Bożej Miłosierdzia zawieszonego w Ostrej Bramie nasz Zakon ma swój niewspółmierny udział, gdyż został on zainaugurowany po rozpoczęciu budowy klasztoru karmelitów bosych w sąsiedztwie Ostrej Bramy w 1626 roku. Przywilej opieki nad obrazem otrzymali karmelici boscy, którzy po wielu staraniach (brama była fragmentem ruchliwego traktu) wzniesli dla niego drewnianą kaplicę ze schodami. W 1671 r. dokonano przeniesienia obrazu do kaplicy, poświęconej przez biskupa Wilna Aleksandra Sapiechę. Uroczystość zgromadziła wielkie tłumy wiernych. Najwyżsi urzędnicy Wielkiego Księstwa Litewskiego przenieśli obraz z pobliskiego kościoła pw. św. Teresy, gdzie był przechowywany na czas budowy, do kaplicy. Od czasu wprowadzenia obrazu do kaplicy, w oficjalnych pismach karmelitów jest on nazywany cudownym. Czcciele Matki Bożej Ostrobramskiej zaczęli zawieszać w kaplicy wota, zaś kronikarze zakonnicy spisywać dokonujące się cuda. Maryja zaczęła być czczona przez gorętsze nabożeństwo wiernych oraz przez liczne dary i ofiary.

Z pewnością te same łaski i światła miłosierdzia możemy otrzymać w naszym sanktuarium w Zamartem. Dlatego bardzo serdecznie i gorąco zapraszam Wspólnoty naszej Prowincji, rodziny zakonne zakorzenione w duchowości Karmelu, Braci i Siostry Świeckiego Zakonu Karmelitańskiego i Bractw Szkaplerznych oraz wszystkich czcicieli Matki Bożej Szkaplerznej, abyśmy wspólnie mogli wychwalać Boże miłosierdzie i dziękować Bogu za wszelkie łaski otrzymane za Jej przyczyną oraz pogłębić naszą komunie z Bogiem i w rodzinie Karmelu.

Tegoroczne spotkanie Rodziny Szkaplerznej naszej Prowincji w Zamartem k/Chojnic odbędzie się **w sobotę 2 lipca 2016 r. i będzie poprzedzone nocnym czuwaniem** przygotowanym i prowadzonym przez członków Świeckiego Zakonu Karmelitańskiego naszej Prowincji. Szczegółowy program tego spotkania załączam do niniejszego listu.

Oczekując na wspólne spotkanie w naszym sanktuarium w Zamartem, polecam każdego i każdą z Was wstawienictwu i troskliwej opiece Maryi, Matce Miłosierdzia i Królowej Szkaplerza Świętego.

Zjednoczony w modlitwie i znaku szkaplerza świętego

o. Jan Piotr Malicki, prowincjał

Świętowanie Jubileuszu 25-lecia kapłaństwa

Bezpośrednio po Radzie Plenarnej 16 maja 2016 celebrowaliśmy **25-lecie kapłaństwa o. Jana P. Malickiego, o. Łukasza Kansego i o. Mariana Stankiewicza**. Uroczysta msza św. miała miejsce w naszym chórze zakonnym w Poznaniu przy licznych udziałach naszych ojców i braci z Prowincji. Mszy św. przewodniczył o. Łukasz, a homilię wygłosił o. Jan M przypominając i dziękując Bogu i wszystkim wychowawcom za uformowanie w nich łaski kapłaństwa w Karmelu. Zresztą niektórzy z nich brali udział w tej eucharystii jako ówcześni wykładowcy w naszym seminarium w Poznaniu: o. Mariusz Jaszczyżyn i o. Jan Kanty Stasiński. Natomiast niektórzy z nich już odeszli do Pana jak o. Jan od Krzyża. Na koniec mszy św. Wikariusz Prowincji o. Roman Hernoga złożył jubilatom życzenia i przekazał błogosławieństwo papieskie.

Tego samego dnia ojcowie jubilatów udali się do naszego domu w Sopocie, aby tam spotkać się z pozostałymi ojcami wyświęconymi 25 lat temu w Krakowie, a przynależącymi do Prowincji krakowskiej. Dojechało trzech ojców: o. Elizeusz Bagiński, o. Tadeusz Grzesiak i o. Maksymilian Podwika. Dwóch ojców

nie mogło przybyć na wspólnotowe celebrowanie ze względu na ich obowiązki : o. Benedykt Krok i o. Daniel Lenart.

W środę rano udali się do karmelitanek bosych w Gdyni Orłowie na poranną eucharystię, której przewodniczył i homilię wygłosił o. Maksymilian Podwika. Magister postulatu w Lublinie Do mszy św. dołączył się też nasz ojciec Piotr Paweł Czapski.

Po celebracji, ojcowie spotkali się z naszymi Siostrami dzieląc się historią swojego powołania do Karmelu. Każdy przypominał sobie najciekawsze momenty powołania i Bożego prowadzenia. O. Maksymilian zagrał na gitarze i zaśpiewał pieśń św. Jana od Krzyża „Gdzie się ukryłeś Umiłowany?” Siostry natomiast obdarzyły ich licznymi prezentami i pokazały im wspaniały ogród, przez który przepływa rzeka Kacza. Na upamiętnienie wizyty Bracia zrobili wspólne zdjęcie z siostrami.

Wykorzystując czas rekreacji wspólnotowej Bracia zwiedzili Europejskie Muzeum Solidarności i kilka kościołów w centrum Gdańska. Wieczorem zaś br. Michał przygotował grilla w ogrodzie, na który przyszła również nasza sąsiadka p. Łucja.

Wieczorem też nadarzyła się okazja, aby wykorzystać ten czas na wspólne obejrzenie zachowanego filmu z ich święceń kapłańskich 25 lat temu. Dużo radości i trochę nostalgii móc się zobaczyć „pięknym i młodym”. Jednak chodzenie w obecności Żywego Boga sprawia, że nieustannie Bracia pragną zachować świeżość Ducha i odpowiadać na szaleństwo ukrzyżowanej miłości poprzez przynależność do Najwyższego Kapłana. Właśnie to święto Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana o. Marian Staniewicz przewodniczył mszy św. i uroczystie rozesłał Braci do ich wspólnot na dalsze służenie Panu i głoszenie Jego Dobrej Nowiny.

Fr. Jan M, ocd

Poznań – święcenia kapłańskie i prymicje

W sobotę, 21 maja z rąk biskupa pomocniczego Archidiecezji Poznańskiej J. Eksc. bpa Damiana Bryła święcenia prezbiteratu otrzymało trzech naszych braci diakonów: **br. Mateusz Maria od Krzyża (Mateusz Filipowski)**, **br. Leszek Maria od Trójcy Przenajświętszej (Leszek Jasiński)** oraz **br. Gabriel od Miłości Ukrzyżowanej (Tomasz Wójcicki)**.

Do Sanktuarium św. Józefa przyjechało wielu gości: N.O. Prowincjał Jan Malicki, a także o. Łukasz Kansy, Definitor Generalny, wszyscy ojcowie radni prowincjalni, ojcowie z wielu klasztorów (również z zagranicy) oraz kapłani specjalnie zaproszeni przez wyświęcanych. Obecni również byli zeszloroczni neoprezbiterzy – o. Tomasz Rydzewski i o. Piotr Paweł Czapski. Mszę św. koncelebrowało 26 kapłanów, służyło też dwóch diakonów z Towarzystwa Chrystusowego, a ławki w kościele były wypełnione po brzegi przez gości, przyjaciół i dobrodziejów, przybyłych z wielu stron Polski, a także innych krajów Europy. Wszyscy zostali przywitani przez N.O. Prowincjała.

Obrzęd święceń rozpoczął się po Ewangelii przedstawieniem diakonów przez o. Magistra. Następnie ksiądz biskup Damian wygłosił homilię. Podkreślił w niej niezwykłość wydarzenia – jakim jest sakrament święceń – dla całej wspólnoty Kościoła, a szczególnie dla diakonów. Opisał kolejne w ich życiu przyjście Jezusa – dotknięcie serca, które głęboko przemieni ich posługiwanie i jednocześnie umocni. Przestrzegł, aby zawsze pamiętali, że jako kapłani są narzędziami Chrystusa i dla Chrystusa – który o nich zawsze będzie pamiętał i ich nie zostawi. Wezwał do ciągłej wierności Chrystusowi. Po tych słowach odbyła się najbardziej wyczekiwana część tej wyjątkowej Mszy Św. Najpierw wybrani wyrazili wobec zgromadzonego ludu wolę przyjęcia święceń. Zapewnili m.in., iż z Bożą pomocą chcą coraz ściślej jednoczyć się z Chrystusem i razem z Nim poświęcać się za zbawienie ludzi, oraz że będą wierne pełnić urząd prezbiteratu. Następnie padli na twarz, aby razem z pozostałymi zebranymi prosić samego Boga – także przez wszystkich świętych – o hojne dary w tej nowej posłudze. Później na każdego z nich biskup włożył swoje ręce, po czym ksiądz biskup wygłosił modlitwę święceń. Od tego momentu nasi bracia stali się prezbiterami. Ojcowie: Łukasz, Jakub oraz Piotr nałożyli im ornaty. Na koniec obrzędu święceń biskup jeszcze nowo wyświęconym namaścił dłonie krzyżem świętym, przekazał chleb i wino oraz pocałunek pokoju. Dalej Msza św. odbywała się jak zwykle, z tym że była to pierwsza Msza św. koncelebrowana przez Mateusza, Leszka i Gabriela. Na jej zakończenie neoprezbiterzy wyrazili swoje podziękowania księdzu biskupowi za udzielenie sakramentu oraz homilię; zakonowi i formatorom za formację; siostronom karmelitanek bosych za modlitwę; rodzicom i rodzinie; przyjaciołom, a także wszystkim przybyłym gościom za towarzyszenie (również duchowe).

Następnego dnia – w niedzielę Trójcy Świętej, uroczystość patronalną Naszej Prowincji – ojciec Gabriel wraz z o. Mateuszem M. i o. Leszkiem M. celebrowali swoją pierwszą wspólną Mszę św. Prymicyjną. Homilię wygłosił o. Sergiusz, w której przedstawił życie kapłana nawiązując do zdania z drugiej Modlitwy Eucharystycznej: „Dziękujemy, że nas wybrałeś, abyśmy stali przed Tobą i Tobie służyli”. Mówił o potrzebie otwarcia się na Nieskończoność, czyli Boga. Przestrzegł, że radość służenia polega na służeniu nie sobie, ale bliźnim i Bogu. Powiedział, że już przez samą świadomość służenia, Bóg daje się doświadczyć, co jednocześnie dla kapłana jest nagrodą.

Msza zakończyła się udzieleniem prymicyjnego błogosławieństwa kapłanom, zakonnikom, rodzicom i rodzinie, a także wszystkim zebranych. Po uroczystościach o. Mateusz wrócił do Warszawy, a o. Leszek do Rzymu, gdzie kontynuują swoje studia.

Bogusław Wielgoszewski OCD

„Chcę być bratem dla was”

diakon Aleksander Stoka OCD przyjął święcenia prezbiteratu

4 czerwca w Mińsku, w Parafii Bożego Ciała diakon Aleksander Stoka OCD przyjął święcenia prezbiteratu z rąk pomocniczego biskupa Mińsko-mohylewskiej Archidiecezji Jerzego Kosobutskiego.

W uroczystości wzięli udział: rodzina i bliscy, przyjaciele, księża i współpracownicy z Zakonu Karmelitów Bosych, jak również wierni z karmelitańskich parafii Białorusi. Szczególnymi gośćmi byli Prowincjał Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych, do której należy białoruska ziemia, o. Jan Malicki i sekretarz prowincji o. Grzegorz Malec.

Neoprezbiter Aleksander Stoka został już siódmym kapłanem Zakonu Karmelitów Bosych, który pochodzi z Białorusi.

Kapłaństwo jako dar

W homilii biskup Jerzy Kosobutski zwrócił uwagę na ważność i siłę modlitwy w intencji powołań do kapłaństwa i życia zakonnego. „Bóg patrzy w serce każdego człowieka. Ale ostatnie słowo należy do człowieka, i nie każdy, kogo zaprasza Bóg, odpowiada „tak” i idzie za Nim, ażeby słuchać Jego nauki, wykonując wole Chrystusa” mówił hierarcha.

Biskup przypominał, że modlitwa jest filarem na drodze powołania, dlatego bardzo ważnym jest, by modlił się nie tylko człowiek który usłyszał głos Boży, ale również wszyscy ci, którzy otaczają powołanego.

„Kapłaństwo – to wielki dar. Od tej chwili, bracie Aleksanderze, Chrystus będzie przychodził na twoje słowa, na ołtarzu. Pamiętaj, jaki wielki dar dzisiaj otrzymujesz – powiedział biskup. – Twoje zadanie – świadczyć słowem i życiem, bo każdy kapłan powołany jest do głoszenia Ewangelii”.

Powołanie...

„Pierwszy raz, usłyszałem w swoim sercu tajemniczy głos, który powoływał do Bożej służby, kiedy miałem 13 lat, - powiedział w komentarzu dla catholic.by neoprezbiter. – I pierwszym człowiekiem, z którym podzieliłem się tymi myślami, była moja mama. Ona wtedy uśmiechnęła się i powiedziała: synu, czym ty już nie chciałeś być – i strażakiem, policjantem... Ale z twoim zachowaniem, to jest mało prawdopodobne”.

Ojciec wspomina, że nie był samym przykładnym uczniem w szkole, dlatego reakcja mamy wcale go nie zdziwiła.

„Kiedy miałem 15 lat, pierwszy raz w życiu poszedłem na pielgrzymkę do Matki Bożej Trokielskiej – mówi dalej karmelita. – Ja nie szedłem tam, żeby rozpoznać swoje powołanie, ale Matka Boża zrobiła swoje: w pielgrzymce poznałem ojca Kazimierza, karmelitę bosego, który służył w Sylwanowcach, 25 km. od Grodna. On zaprosił mnie, żebym ich odwiedził.

Ja od razu zgodziłem się. On i ojciec Waldemar wiele opowiadali mi o zakonie karmelitów bosych. Z biegiem czasu zacząłem jeździć do nich regularnie, służyć na Mszy św. jako ministrant, razem modlić się. Potem podzieliłem się tym z ks. Aleksandrem Szemietam.

Ks. Proboszcz podzielił się ze mną swoją sympatią do Zakonu Karmelitów Bosych, ponieważ kiedyś on sam chciał zostać karmelitą. Bardzo mi się spodobały jego rady. Moje pragnienie zostać karmelitą jeszcze bardziej wzmocniło się. Po zakończeniu 11 klasy w lipcu 2002 roku wstąpiłem do postulatu karmelitów bosych w Naroczy. Od tego momentu nigdy nie miałem wątpliwości co do mojego powołania do Karmelu. Ale mimo wszystko podczas formacji początkowej przeszedłem różne kryzysy. Diabeł kusił mnie: czy warto, czy to ma sens. Bóg był jednak mocniejszy ode mnie. On dawał swoją łaskę, miłość i siłę iść dalej.

Dzisiaj odczuwam pewien lęk ale jednocześnie wielką radość, ponieważ mimo tak długiego czasu formacji i drogi do kapłaństwa, Bóg nie zostawił mnie, ale powierza mi tę misję służenia Jemu i ludziom – powiedział neoprezbiter w komentarzu dla catholic.by

Tym, kto wątpi

„Matka Boża prowadzi mnie – dodaje na zakończenie neoprezbiter. – Podczas pielgrzymki do Matki Bożej Trokielskiej odkryłem swoje powołanie, a potem zawsze odczuwałem Jej bliskość.

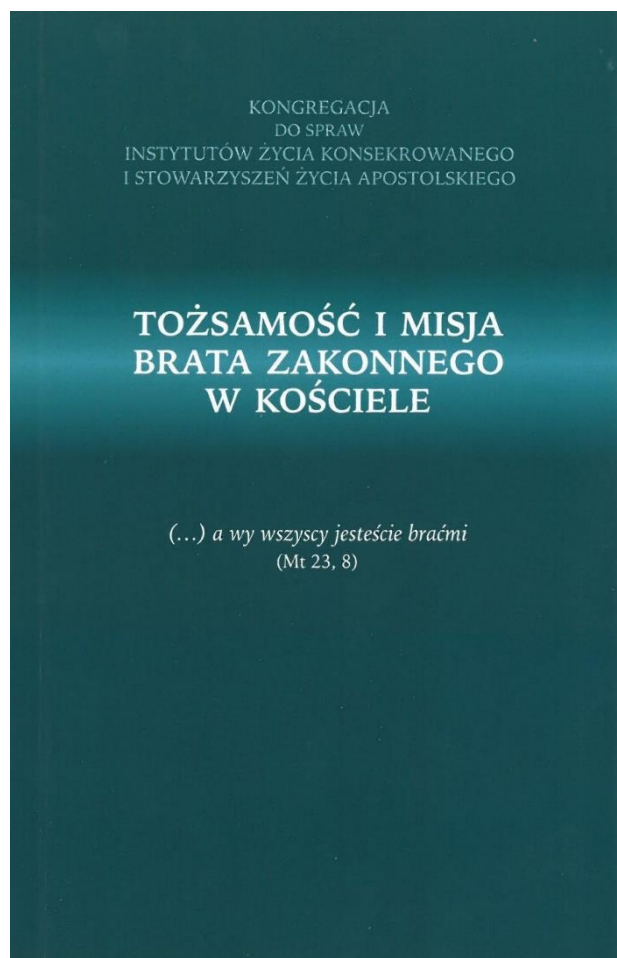
Święcenia prezbiteratu otrzymałem we wspomnienie Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w kaplicy Matki Bożej Szkaplerznej. Dla mnie jest to wyraźny znak, że Matka Boża kocha mnie jak swojego

syna”. Ten kto myśli o Bożej drodze, niech zawierzy swoje powołanie Chrystusowi i Maryi. „Najważniejsze – nie bać się. Kiedy młody człowiek odczuwa w swoim sercu tajemniczy głos, czasem niewyraźny głos – głos Boga – niech nie boi się odpowiedzieć Chrystusowi „tak – pójdę jeśli Ty mnie wołasz”.

„Niedawno nazywaliście mnie „bratem”, a z dzisiejszego dnia jestem już „ojcem” – powiedział do wierzących o. Aleksander podczas Mszy św. w Mińsku. „Ale ja chcę być dalej dla was bratem – bratem w Chrystusie”.

Za: catholic.by – tłumaczenie o. Piotr Frosztęga

Spotkanie Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Krakowie: 9 – 11 maj 2016

9 maja popołudniu o. Prowincjał Jan P. Malicki i br. Piotr Boetcher pojechali do Krakowa, do Salezjanów na zebranie KWPZM. Tematem wiodącym tego spotkania była „Tożsamość i misja brata zakonnego w Kościele” w oparciu o dokument pod tym samym tytułem wydany przez Kongregację do spraw Instytutów Życia Konsekrowanego. W kaplicy seminaryjnej salezjanów 10 maja o godz. 9:00 rozpoczęła się medytacja, którą poprowadził inspektor salezjanów ks. Dariusz Bartocha. Następnie w auli seminaryjnej o. Andrzej Baran OFMCap i o. Maksymilian Nawara OSB przedstawili rozwój życia braterskiego na przestrzeni historii Kościoła. Po mszy św. o godz. 12:00, której przewodniczył bp Damian Muskus OFM i obiedzie odbyła się praca w 6 grupach tematycznych. W podsumowaniu prac podkreślono fundamentalne znaczenie duchowości braterstwa dla całego życia zakonnego, także kleryckiego, gdyż dzięki niemu życie konsekrowane staje się znakiem komunii i miłości dla całego Kościoła. Braterstwo ma się ogniskować na Chrystusie, a nie przekształcać w towarzystwo wzajemnej adoracji czy w kumpłostwo. Relacje braterskie mogą być szczególnie trudne dla zakonników w posuniętym wieku, gdyż częstokroć mówią, że kiedyś wstąpili do zakonu, a dziś muszą żyć we wspólnocie. Tworzenie relacji Chrystusowych w klimacie rodziny spoczywa na wszystkich zakonnikach i jest ono papierkiem lakmusowym autentycznego powołania do życia konsekrowanego prowadzonego w

Duchu Św. Przypomniano też, że najwięcej braci opuszcza zakonny przez źle przeżywane braterstwo albo przeżywane poza wspólnotą.

Przy dzieleniu często pojawiał się przykład Pana Jezusa umywającego nogi i proszącego apostołów: „to i wy powinniście sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem” (J 13, 14-15).

Do przeczytania tego nowego dokumentu o tożsamości brata, jeśli mi wolno, to zachęcam wszystkich naszych braci, również braci-kapłanów. Są w nim naprawdę interesujące punkty do medytacji jak „publiczne zobowiązanie, aby ukazywać dziś oblicze Jezusa-brata” czy o duchowości Słowa, ku przeżywaniu Tajemnicy „w domu” z Maryją”.... Dla nas karmelitów teksty te brzmią bardzo swojsko, ale i nad wyraz świeżo.

Takie wspólne zebranie ma to do siebie, że jest zawsze możliwość odnowienia różnych relacji z dawno spotkanymi braćmi. W moim przypadku to spotkanie z Ojcem Prowincjałem Tadeuszem, moim

kursowym bratem w nowicjacie, jak i bratem Nikodemem reprezentującym braci z Krakowskiej Prowincji. Wracając do Warszawy zahaczyliśmy jeszcze o Czerną. Jak ona wypiękniała i nabrała blasku! I jak tu nie powiedzieć, że podróże kształcą, a takie spotkania pozwalają sięgać do źródeł naszego powołania w Chrystusie-Bracie i Przyjacielu.

Fr. Piotr Boetcher, ocd

Wieści z Drzewiny - Komunia braterska

Stało się. Nasza kapituła postanowiła w tym roku spróbować mieć prawie co miesiąc rekreację całodniową, aż do rozpoczęcia okresu postu zakonnego. Tym razem zaplanowaliśmy urozmaicić dzień o odrobinę kultury. Niedaleko nas w Będominie, znajduje się piękny dworek, w którym urodził się i wychowywał Józef Wybicki, autor słów naszego hymnu narodowego. Obecnie w tym dworku ulokowano muzeum, niewielkie ale przyjemne. Nas najbardziej jednak uderzył widok pięknego dębu – 6,5 m obwodu – który rośnie tam już ponad 400 lat! Po zwiedzaniu ruszyliśmy na szlak z Gołubie do Skorzewo. Tu czekała na nas niespodzianka, gdyż trzeba nam było przedostać się 15 km stopem do Zgorzale. Dla niektórych był to debiut w łapaniu stopa, na szczęście przygoda okazała się udana. W drodze powrotnej do Gołubie odprawiliśmy normalnie rozmyślanie. W całej wyprawie dzielnie towarzyszył nam o. Bogumił od Eucharystii OCD z prowincji krakowskiej. O. Bogumił gości u nas trzy tygodnie, chcąc przyjrzeć się naszemu sposobowi życia.

Trzeba tu dodać, że choć żyjemy w domu o charakterze eremickim to „nie osłabiając klimatu modlitwy i samotności, należy w Eremie zabiegać o autentyczną komunie z braćmi” (z Instrukcji dla Eremów OCD). Dzięki Bogu każdemu z nas zależy na takiej komunii braterskiej i na tym wszystkim co prowadzi nas do modlitwy. Staramy się mieć czas i na to i na to.

o. Piotr Bajger

Poznań - Msza św. w intencji chrześcijan prześladowanych

W sobotę 28 maja, w Sanktuarium Św. Józefa przy klasztorze oo. karmelitów bosych w Poznaniu, odprawiona została Msza św. w intencji chrześcijan prześladowanych za wiarę w Chinach.

Eucharystię celebrował o. przeor Wojciech Ciak OCD, a koncelebrowali: neoprezbiter o. Mateusz Maria od Krzyża OCD oraz ks. Mariusz Telaczyński z Papieskiego Stowarzyszenia *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*.

W homilii ks. Mariusz przybliżył zgromadzonym sytuację Kościoła we współczesnych Chinach, przedstawiając prześladowania, które nieustannie spotykają wyznawców Chrystusa. Nakreślił trudności jakie dotyczą nasze Siostry i Braci, zwłaszcza z Kościoła podziemnego (katakumbowego), w wyznawaniu wiary - tak w sferze publicznej, jak i prywatnej.

Przed rozesłaniem, cała wspólnota eucharystyczna, odmówiła modlitwę w intencji prześladowanych chrześcijan i za ich prześladowców.

Podczas Mszy św. zebrano kolektę w wysokości 300,50 zł, którą przeznaczono na projekty realizowane przez *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*.

Za złożone ofiary z serca dziękujemy i pokornie prosimy o modlitwę za naszych cierpiących Braci.

Tomasz Zawal

Z Kroniki klasztoru w Zwoli

- W sobotę, 7 maja, przybyła do nas z Poznania na „majówkę” Wspólnota św. Moniki wraz ze swym duszpasterzem o. Wojciechem Ciakiem. Wizyta rozpoczęła się od zwiedzania budowy klasztoru. Następnie o godz. 12.00 została odprawiona Msza św. w kaplicy naszego małego klasztoru. Przy tej okazji mogliśmy sprawdzić jej pojemność. Na Mszy św. było 35 osób i wszystkie miały miejsca siedzące. Po Mszy św. spożyliśmy posiłek na świeżym powietrzu. Po posiłku był czas wolny na wspólny spacer, rekreację i rozmowy. O godz. 15.00 przy figurze św. Józefa odśpiewaliśmy nabożeństwo majowe. Po podwieczorku pożegnaliśmy osoby ze wspólnoty św. Moniki, które busem powróciły do Poznania.
- Równolegle, w tym samym czasie, w domu pani Elżbiety Nowińskiej o. Serafin prowadził dzień skupienia dla 8 osób z grupy modlitwy kontemplacyjnej. Po dniu spędzonym w skupieniu i modlitwie miała miejsce wspólna kolacja, podczas której uczestnicy dnia skupienia wyrazili pragnienie aby kontynuować co miesiąc takie spotkania.

- W wigilię Uroczystości Bożego Ciała przeprowadziliśmy się definitywnie do budynku gospodarczego, który został zaadaptowany na klasztor. Niektórzy czynili to z oporami, zamieniając przestronne pomieszczenia domu p. Elżbiety na skromne i ciasne mieszkanie klasztorne. Inni czynili to z większym entuzjazmem, wprowadzając się do nowych i estetycznych pomieszczeń.
- W ostatnim czasie zostało ukończone utwardzenie terenu przed budynkiem klasztoru oraz odgrodzenie tego budynku od terenu budowy. To wszystko było konieczne, aby budynek mógł zostać dopuszczony do użytku przez Inspektora Nadzoru Budowlanego. Obecnie pozostało jeszcze do załatwienia wiele spraw formalnych, które musimy zakończyć do 11 lipca. Tego dnia bowiem o godz. 18.00 J. E. ks. Arcybiskup Stanisław Gądecki pobłogosławi i eryguje naszą kaplicę. Będzie to również dzień zainstalowania Najświętszego Sakramentu i rozpoczęcia publicznego kultu w naszej kaplicy.
- Posiadamy już oficjalny adres korespondencyjny naszego klasztoru, który podajemy poniżej: **Zwola, ul. Dąbrowska 11, 63-020 Zaniemyśl.**

Pielgrzymka Parafian Bożego Ciała w Mińsku do Sanktuarium Narodowego Matki Bożej Budślawskiej

Dnia 21 maja br. odbyła się pielgrzymka Parafian Parafii Bożego Ciała z Mińska do Sanktuarium Matki Bożej Budślawskiej, z okazji Jubileuszowego Roku Miłosierdzia. W sobotni słoneczny poranek przed kaplicą Matki Bożej Szkaplerznej zebrali się parafialni duszpasterze, zakonnice – katechetki, starsze pokolenie i rodziny z niemowlętami, młodzież i dzieci pierwszokomunijne z rodzicami, w liczbie ok. 120, by razem wyruszyć do miejsca świętego.

Pierwszym przystankiem parafialnej pielgrzymki była budślawska bazylika. Ze śpiewem na ustach, na kolanach, z różańcem w rękach i z modlitwą przeszli tradycyjny szlak wokół ołtarza, w którym umieszczony jest cudowny obraz Opiekunki Białorusi.

Kulminacyjnym punktem była Msza św., której przewodniczył proboszcz parafii o. Siarhei Trystsen OCD. Msza św. była dziękczynieniem Panu Bogu za otrzymane łaski, a także prośbą o dalsze błogosławieństwo dla Parafii Bożego Ciała w Mińsku. Szczególną intencją była prośba o pomoc w zbliżającej się budowie świątyni i klasztoru. Homilię wygłosił duszpasterz budślawskiego sanktuarium o. Jozafat Kunciewicz. Po Mszy św. wierni odśpiewali tradycyjne nabożeństwo majowe, składając w ten sposób na ręce Panny Maryi, Matki i Opiekunki, prośby i intencje, z jakimi przyjechali do tego świętego miejsca.

Drugim przystankiem na pielgrzymim szlaku była miadziolska Kalwaria, gdzie przed bramą przebaczenia przywitał pielgrzymów przełożony wspólnoty karmelitów bosych w Miadziole o. Yury Kułaj OCD. Po

wstępnym słowie i krótkiej historii miadziolskiej Kalwarii ojciec karmelita razem z pielgrzymami wyruszyli na drogę krzyżową, zatrzymując się przy każdej stacji i rozważając nad tym, co wycierpiał Jezus Chrystus, niosąc krzyż na Golgotę. Modlitwa drogi krzyżowej zakończyła się na górze trzech krzyży, skąd rozprzestrzenia się malowniczy krajobraz na miadziolski kraj z jego jeziorami, pagórkami i lasami. Pielgrzymom wydawało się, że dzień zatrzymał się na tym miejscu. Wpatrując się w malowniczy krajobraz, dziękowali oni Panu Bogu za życie, za każdą chwilę, za łaski i Jego Opatrzność.

tlumaczenie z catholic.by: o. Siarhei Trystsen OCD

PROWINCJA - SIOSTRY

Z Karmelu w Gdyni-Orłowie

W środę, 18 maja, w przeddzień uroczystości Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana, sześciu naszych braci Karmelitów Bosych świętowało 25-lecie Świeceń Kapłańskich. Wspólnie przeżyta Eucharystia wyraziła nasze dziękczynienie za dar kapłaństwa naszych Braci, za dar ich powołania i wytrwania w nim. Wokół ołtarza stanęli Jubilaci zarówno z Prowincji Krakowskiej: O. Elizeusz od Miłosierdzia Bożego (Bagiński), O. Tadeusz od Matki Bożej Różańcowej (Grzesiak), O. Maksymilian od Matki Miłosierdzia (Podwika) jak i z Prowincji Warszawskiej: Ojciec Definitór Łukasz od Najświętszej Maryi Panny (Kansy), Nasz Ojciec Prowincjał Jan od Maryi Matki Kościoła (Malicki) oraz O. Marian od Królowej Pokoju (Stankiewicz). Po Mszy świętej Ojcowie złożyli na nasze ręce szczególne podziękowania dla wszystkich sióstr karmelitanek bosych z obu polskich prowincji za opiekę modlitewną, jaką od samego początku otaczały drogę ich karmelitańskiego powołania.

Radość ze świętowania jubileuszu rozciągnęła się następnie na wspólne rekreacyjne spotkanie w klauzurze. Nasi Jubilaci opowiadali ciekawe i komiczne historie z początków swego powołania. Dobry humor, pogoda ducha i szczęście naszych Ojców udzielały się nam wszystkim. W bratersko-siostrzanej atmosferze osłodzonej lodami, obok tematów zabawnych przewijały się także te istotne dla naszego karmelitańskiego życia. Dzięki temu, że każdy z Ojców opowiedział trochę o sobie, mogliśmy się dowiedzieć o tym, jak przebiega praca nad Konstytucjami

Ojców, jakie wymagania stawia przynależność do międzynarodowej wspólnoty Domu Generalnego, jak bronić naszej wiary przed świadkami Jehowy, jakie są trudności życia misyjnego za wschodnią granicą, jak wygląda wystawa na temat cierpienia Jana Pawła II w Jemu poświęconym muzeum w Wadowicach oraz o wielu innych interesujących sprawach.

Przykład braterskich więzi między Drogimi Jubilatami tworzącymi prawdziwą wspólnotę jednego ducha, świadectwo ich gorliwego życia i wierność powołaniu umocniły także i nasze oddanie Jezusowi, co wybrzmiało w wyśpiewanej razem z O. Maksymilianem „Pieśni duchowej” św. Jana od Krzyża.

Rekreację zakończyliśmy spacerem i mini sesją zdjęciową w naszym ogrodzie. Kilka zdjęć załączamy, jako dopełnienie relacji ze spotkania z Jubilatami.

Bez żadnego patosu możemy napisać, że udział w świętowaniu 25-lecia Święceń Kapłańskich naszych Braci, był dla każdej z nas prawdziwym zaszczytem i radością.

Pod opieką Maryi, Wspomożycielki Wiernych, 24 maja, pan Leszek Dokowicz (współtwórca filmów m.in. „Ja Jestem”, „Duch”, „Egzorcyzmy Anneliese Michel”) wyświetlił nam w rozmównicy swoje najnowsze dzieło o mocy Bożego Miłosierdzia pt. "Ufam Tobie". Projekcję tę zawdzięczamy wieloletniej przyjaźni z panem Leszkiem, dzięki której możemy duchowo uczestniczyć w podejmowanych przez niego dziełach otaczając je modlitwą. Film ten, na płycie DVD - w 9 wersjach językowych - będzie dołączony do pakietu pielgrzyma Światowych Dni Młodzieży, a wcześniej do jednego z czerwcowych numerów „Gościa Niedzielnego”.

Opatrzność Boża współpracując z talentami twórców filmu wyreżyserowała spotkania z ludźmi oddającymi cześć Bożemu Miłosierdziu. Tak powstał piękny film, z prostymi i wymownymi świadectwami obecności Bożego Miłosierdzia w życiu pojedynczych osób i społeczności. Po projekcji filmu mogliśmy wysłuchać interesujących szczegółów związanych z tworzeniem filmu z ust samego reżysera, pana Leszka.

Ogarniamy modlitwą przygotowania do jego kolejnego filmu, tym razem dotyczącego Bożego i ziemskiego wymiaru ojcostwa. Film ma zawierać również naukowe dowody na to, że świat, a szczególnie człowiek, został stworzony w sposób uporządkowany i przemyślany przez Byt Doskonały, jakim jest Bóg.

Podjęliśmy się także opieki duchowej nad kolejnym projektem pana Leszka Dokowicza – planowanym na 15 października spotkaniem rodzin.

Z Karmelu w Tromsø

Choć u nas na północy lato w maju nie są tak „umajone” jak w Polsce, również i my łączymy się w tym miesiącu z całym Kościołem, i z radością chwalimy „Panią świata” podczas wieczornych nabożeństw majowych. W tym roku na to maryjne nabożeństwo przetłumaczyliśmy na norweski litanię biblijną znajdującą się w karmelitańskim modlitewniku. Niezwykle bogactwo wezwań, jakimi określa Maryję Nowy Testament, oraz obrazów zaczerpniętych ze Starego Testamentu, w których tradycja chrześcijańska dopatrywała się odniesień do Niej, a zawartych w tej litanii, rozpało na nowo nasze serca uwielbieniem i miłością do naszej Matki i Królowej.

figurka Matki Bożej, Królowej Północy, zrobione na tle krajobrazu jaki mamy z okien

3 maja, święto narodowe Polski, w jubileuszowym roku 1050-lecia chrztu, uczuiliśmy wielką rekreację. Nad naszym klasztorem powiewała tego dnia biało-czerwona flaga, a w świętowaniu towarzyszyła nam ikona Matki Bożej Częstochowskiej, Królowej Polski. Łącząc się duchowo ze wszystkimi Rodakami na świecie modliliśmy się podczas Eucharystii za naszą Ojczyznę, dziękując Bogu za dar chrztu i naszych chrześcijańskich korzeni. W ciągu dnia przez internet wysłuchaliśmy przemówienia naszego prezydenta, pana Andrzeja Dudy wygłoszonego z okazji wielkiego Jubileuszu Chrztu Polski oraz obejrzałyśmy koncert uwielbienia, który odbył się z tej okazji na poznańskim stadionie. Wszystko to przybliżyło nam atmosferę panującą w naszej Ojczyźnie w tych jubileuszowych dniach.

Wielką niespodziankę zrobiła nam nasza norweska siostra, która w czasie rekreacji zagrała na skrzypcach znane polskie pieśni ludowe, przypominając nam tym samym bogactwo naszej kultury narodowej.

W święto Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła łączyliśmy się ze wszystkimi siostrami i braćmi Warszawskiej Prowincji Karmelu w modlitwie za naszego Ojca Prowincjała w dniu jego imienin. Cieszymy się, że Nasz Ojciec w tym roku do nas przybędzie, i że wtedy wszystkie będziemy mogły osobiście go poznać i uczcić zarówno jego imieniny, jak i 25-lecie kapłaństwa.

17 maja obchodziliśmy święto narodowe Norwegii. Włączając się w miejscową tradycję, jak co roku po porannej Eucharystii urządziliśmy pochód z flagami po naszym ogrodzie. Chcąc w tym dniu szczególnie uczcić Królową Północy, śpiewaliśmy podczas pochodu norweskie pieśni maryjne. Po obiedzie siostry, które przygotowały w tym dniu wielką rekreację zaprosiły nas do bliższego zapoznania się ze znanym kompozytorem norweskim, Edwardem Griegiem. Najpierw usłyszałyśmy trochę o jego życiu i twórczości, a wieczorem obejrzałyśmy ciekawy film ilustrujący jego bogatą osobowość i muzyczny dorobek. Piękna muzyka Griega ubogaciła i dopełniła nam całodzienną świętowanie.

W połowie maja przyjechał do nas na miesiąc o. Anthony Parsons OCD z angielsko-irlandzkiej prowincji Karmelu, którego poznałyśmy kilkanaście lat temu przez jedną z naszych kandydatek. O. Anthony zaaprażył spędzić w naszym klasztorze część swojego roku szabatowego i tym samym odnowić więź duchową z nami. Spotykamy się więc teraz codziennie na porannej Eucharystii, sprawowanej przez Ojca w języku angielskim. Raz w tygodniu razem pochylamy się nad psalmami, dzieląc się ich bogactwem i pięknem, oraz inspiracjami płynącymi z życia modlitwy świętych Karmelu. Zatrzymanie się akurat nad psalmami i refleksja nad nimi ubogaca naszą wspólnotową modlitwę brewiarzową i modlitwę indywidualną oraz pogłębia komunie siostrzaną. Jesteśmy więc wdzięczne Ojcu za wszystkie inspiracje i siostrzano-braterską atmosferę naszych spotkań.

Z Karmelu w Warszawie

Miesiąc maj, bogaty w nadzwyczajne wydarzenia, spędziliśmy w bliskości z Maryją, Jej wstawiennictwu polecając wszystkie ważne intencje i wraz z Nią prosząc o światło i dary Ducha Świętego dla nas, naszego Zakonu, Ojczyzny i całego Kościoła. Maryja, którą w sposób szczególny czcimy w tym wiosennym miesiącu, jest dla nas nie tylko Matką i Orędowniczką w potrzebach – wpatrując się w Jej wzór uczymy się kształtować w sobie postawę macierzyńską. Poprzez swą ukrytą modlitwę i ofiarę, na wzór Maryi, jesteśmy zgodnie z naszym charyzmatem zobowiązane do troski o wzrost życia Bożego w duszach ludzkich, a więc do duchowego macierzyństwa.

Maryi jednak zawsze towarzyszy Jej wierny, ziemski Opiekun, którego trosce powierzone zostały lata dziecięce i młodość samego Jezusa. Tak, jak niegdyś opiekował się Świętą Rodziną, tak również troszczy się dziś o Kościół – w sposób ukryty, dyskretny, lecz zawsze konkretny i stosowny do potrzeb. Również nasza Wspólnota doświadcza Jego wyjątkowej opieki, tak w sprawach duchowych, jak i materialnych. Także w tym miesiącu święty nasz Patron i Opiekun przyszedł nam na pomoc w trudnościach. 1 maja, mimo, że przypadała niedziela, a więc przepadło liturgiczne wspomnienie św. Józefa Robotnika, w swych modlitwach przyzywałyśmy Jego orędownictwa. Jego wstawiennictwu polecałyśmy podczas porannej Eucharystii, jak również i w osobistych modlitwach naszą Wspólnotę, a także naszych pracowników i wszelkie prace remontowe przez nas przeprowadzane i związane z nimi trudności, które ostatnimi czasy się pojawiły. Podjęłyśmy bowiem kosztowne przedsięwzięcie modernizacji systemu grzewczego i instalacji wodnej w naszym klasztorze, na którego kontynuację i ukończenie zabrakło nam środków finansowych. Na „nadzwyczajną interwencję” św. Józefa nie musiałyśmy długo czekać – okazało się, że już 5 maja na konto klasztoru wpłynęła kwota wystarczająca na sfinansowanie całości projektu modernizacji. Był to dar opactwa benedyktyńskiego Fontgombault, które prosiłyśmy o pomoc finansową w realizacji wymienionej inwestycji. Wdzięczne św. Józefowi i naszym dobroczyńcom podjęłyśmy starania o kontynuację prac modernizacyjnych – a więc wymianę instalacji grzewczej (rur, grzejników) w pozostałej części klasztoru, która rozpocznie się już w pierwszej połowie czerwca. Ufamy, że uda się nam ją w tym roku ukończyć tak, aby od jesieni móc korzystać już z miejskiego ogrzewania, a tym samym uniknąć trudności wynikających z konieczności palenia węglem (zanieczyszczenie środowiska i w związku z tym – skargi sąsiedztwa).

Jednakże kwestie materialne, choć istotne, nie przesłoniły w tym miesiącu aspektów duchowych naszego życia. Miesiąc maj to miesiąc poświęcony w sposób szczególny Maryi, co w polskiej tradycji przejawia się w praktyce nabożeństw majowych. Również w naszym klasztorze ta tradycja znajduje swą kontynuację. Codziennie wieczorem, po nieszpórach lub wieczornej modlitwie śpiewamy w tym miesiącu „Litanię Loretańską” i wybraną pieśń maryjną. Jeśli pogoda na to pozwala - udajemy się ze śpiewem do naszego ogrodu, przed grotkę lub kapliczkę Maryi, by tam uczcić śpiewem litanii naszą Matkę i Patronkę. Tak też było i w tym roku. A ponieważ maj był wyjątkowo ciepły i słoneczny, nasze wieczorne „pielgrzymowanie” po klasztornym ogrodzie do maryjnych kapliczek miało miejsce dość często.

3 maja, w Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski, łączyliśmy się w modlitwie za naszą Ojczyznę, zwłaszcza w dziękczynieniu w roku Jubileuszowym 1050 rocznicy jej chrztu. W komunii z wiernymi zgromadzonymi przed wizerunkiem Matki Bożej Częstochowskiej na Jasnej Górze odmówiliśmy Akt oddania się Maryi. Zawierzamy jej opiece siebie, całą Polskę i wszystkich naszych rodaków.

6 maja, w pierwszy piątek miesiąca wraz z całym Kościołem rozpoczęliśmy Nowennę przed Uroczystością Zesłania Ducha Świętego. Codziennie przez 9 dni po Mszy św. odśpiewywaliśmy hymn „Veni Creator”, zaś po nieszpórach w tych dniach miały miejsce nowennowe rozważania i modlitwy przygotowujące nas do Uroczystości.

8 maja ze smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci Mamy Naszego Ojca Generała – ś. p. Ady. Łącząc się duchowo z całą rodziną karmelitańską w dzień pogrzebu, 9 maja, zorganizowałyśmy wspólnotowy dzień skupienia, zaś 11 maja odprawiona została w naszej kaplicy Msza św. o radość życia wiecznego dla zmarłej oraz potrzebne łaski dla całej rodziny Naszego Ojca. Wieczny odpoczynek racz jej dać Panie ...

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, która w tym roku przypadła 15 maja, to dla nas szczególny dzień - odpustowy, gdyż Duch Święty już od samego początku patronuje Karmelowi Warszawskiemu, zarówno pierwszej warszawskiej fundacji, jak i naszemu obecnemu klasztorowi. Dziękując Bogu za opiekę nad naszą Wspólnotą prosiliśmy Go o potrzebne łaski dla nas i całego Zakonu oraz naszej Ojczyzny. Uroczystości odpustowe uczciłyśmy wielką rekreacją, której towarzyszyło tradycyjne losowanie owoców i darów Ducha Świętego i powiązanych z nimi błogosławieństw.

Choć w tym roku „przepadło” również święto Maryi Matki Kościoła, które wypadając 16 maja, musiało ustąpić wyższej randze obchodzonej w Archidiecezji Warszawskiej Uroczystości św. Andrzeja Boboli, nie zapomnieliśmy w swych modlitwach w tym dniu o Naszym Ojcu Prowincjale z okazji jego imienin. Opiece Patronki - Maryi Matki Kościoła polecałyśmy jego posługę, składając jednocześnie dziękczynienie za dar powołania z okazji przypadającego na ten czas Jubileuszu 25-lecia kapłaństwa Naszego Ojca. Tradycyjnie imieniny Ojca Prowincjała uczczone zostały również wielką rekreacją.

W miesiącu maju nie zabrakło również elementów z zakresu formacji stałej. Po krótkiej przerwie 7 maja kontynuowałyśmy wykłady z biblistyki, tym razem w nieco „urozmaiconej” formie. Po półgodzinnym wykładzie omawiającym genezę i specyfikę różnych wyznań chrześcijańskich obecnie żyjących obok siebie na terenie Jerozolimy nastąpiła projekcja filmu dotyczącego tej tematyki. Dzięki temu mogłyśmy poznać bogactwo różnorodności form wyrazu życia religijnego wyznawców Chrystusa, uwarunkowanej niejednokrotnie przez mające miejsce w historii podziały. Z wykładem z biblistyki niejako korespondował wykład z liturgiki, który miał miejsce 18 maja. Ks. Bartosz omawiał tym razem różnorodność języków w liturgii kościoła pierwszych wieków. Mogłyśmy zapoznać się z genezą różnic form kultu, na którą miało wpływ uwarunkowanie kulturowe danego regionu, a które zakorzeniając się w danej tradycji wpłynęło na obecny kształt liturgii różnych odłamów chrześcijaństwa. Wykłady zainspirowały nas do modlitwy w intencji jedności chrześcijan, tak, by różnorodność jego odłamów nie była czynnikiem dzielącym, lecz wzajemnie ubogacającym, a jednocześnie by chrześcijanie w duchu dialogu ekumenicznego poszukiwali zawsze tego, co ich łączy, nie zaś dzieli.

W ramach formacji stałej, kontynuowałyśmy we własnym gronie spotkania formacyjne, na których odśłuchiwałyśmy konferencji o. Wojciecha Ciaka OCD dotyczących dzieł św. Teresy od Jezusa oraz podejmowałyśmy wspólnotową lekturę ciągłą Drogi doskonałości.

22 maja, w niedzielę po Uroczystości Zesłania Ducha Świętego wraz z całym Kościołem przeżywałyśmy Uroczystość Trójcy Przenajświętszej. To wyjątkowa uroczystość dla całej naszej Prowincji, której Trójca Święta patronuje. W porannej Mszy Świętej dziękowałyśmy Bogu w Trójcy Świętej Jedyńemu za Jego szczególną opiekę nad nami i polecałyśmy Mu za wstawiennictwem Maryi przyszłość naszej Prowincji. Uroczystość uczciłyśmy wielką rekreacją.

Maj, miesiąc, w którym przyroda już w pełni „rozkwita”, jest też czasem koniecznych prac porządkowych w naszym ogrodzie. Ponieważ w tym roku Uroczystość Bożego Ciała, a wraz z nią tradycyjna procesja z Najświętszym Sakramentem alejami naszego ogrodu przypadła wyjątkowo wcześniej, postanowiliśmy zmobilizować siły i postarać się, by godnie przyjąć na naszych „włościach” tak dostojnego Gościa. Dzięki hojności naszych dobroczyńców został zakupiony nowy sprzęt ogrodniczy (taczki, motyczki, konewki), postument pod figurę Najświętszego Serca Pana Jezusa, a nawet nowa figura - tradycyjna „Pieta”, która stanęła na specjalnie przygotowanym dla niej miejscu, w pobliżu Drogi Krzyżowej. W ogrodzie, przy alejkach pojawiły się nowe odmiany kwiatów, szczególnie bogato zdobiących go, różnokolorowych rododendronów. Przygotowaniom zewnętrznym towarzyszyły oczywiście te wewnętrzne tak, by nasze działania znalazło swą duchową i nadprzyrodzoną inspirację.

Samą Uroczystość Bożego Ciała poprzedziło jednak jeszcze jedno ważne wydarzenie. 25 maja, dokładnie w 25 rocznicę święceń kapłańskich, gościliśmy na specjalnej Mszy św. Jubileuszowej o. Mariana Stankiewicza OCD. Dziękując Bogu za dar kapłaństwa i zakonnego powołania Ojca Jubilata prosiłyśmy o Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski na dalsze lata jego kapłańskiej posługi. Po śniadaniu udałyśmy się do rozmównicy, na wspólną, jubileuszową rekreację z Ojcem, podczas której dzielił się z nami swoimi doświadczeniami i przemyśleniami z perspektywy 25 lat życia kapłańskiego, opowiadając jednocześnie, jak wyglądało mające miejsce nieco wcześniej jubileuszowe świętowanie u Ojców – trzech tegorocznych Jubilatów z naszej Prowincji – Naszego Ojca Prowincjała o. Jana Malickiego OCD, o. Mariana Stankiewicza OCD oraz o. Łukasza Kansy OCD.

Długo oczekiwany i przygotowywany dzień Uroczystości Bożego Ciała był w naszym Karmelu jednocześnie dniem świętowania jubileuszu 25-lecia kapłaństwa Naszego Ojca Prowincjała. Na poranną Mszę św. przybył do klasztoru sam Jubilat. Po Mszy miała miejsce procesja z Najśw. Sakramentem alejami naszego ogrodu, gdzie ustawione zostały tradycyjnie już cztery ołtarze. W wystroju ołtarzy dominowała w tym roku tematyka miłosierdzia Bo-

żego, choć pojawiło się również nawiązanie do osoby bł. Elżbiety od Trójcy Przenajświętszej, na której kanonizację wraz z całą rodziną Karmelitańską już oczekujemy. Po procesji, która mimo dość silnego wiatru i pochmurnego nieba, odbyła się bez większych zakłóceń udałyśmy się do rozmównicy na rekreacyjno – jubileuszowe spotkanie z Naszym Ojcem.

Trzy dni później miałyśmy możliwość goszczenia również trzeciego tegorocznego Jubilata - N.O. Łukasza, który w tych dniach przebywał w Polsce i na nasze zaproszenie odwiedził nasz klasztor w niedzielę, 29 maja w godzinach popołudniowych. Wielowątkowa rekreacyjna rozmowa z Naszym Ojcem pozwoliła nam zarówno podzielić się naszymi wspólnotowymi doświadczeniami ostatniego czasu, jak też poznać realia obecnego życia i posługi N. O. Łukasza jako definitora oraz na podstawie bezpośredniej relacji

Naszego Ojca zgłębić ważne aspekty dotyczące obecnego stanu Zakonu czy stanowiska Domu Generalnego wobec interesujących nas kwestii. Rozmównica, choć urozmaicona, była niezwykle ubogająca.

Jednakże na tych jubileuszowych spotkaniach z Ojcami nie zakończyły się majowe uroczystości. W poniedziałek, 30 maja, gościliśmy bowiem z Mszą - tym razem Prymicyjną - nowo wyświęconego Ojca z naszej, Warszawskiej Prowincji – o. Mateusza Marię od Krzyża. Po Uroczystej Mszy Świętej, sprawowanej na prośbę Ojca w intencji naszej Wspólnoty, udaliśmy się po raz kolejny do rozmównicy na spotkanie z Ojcem Neoprezbiterem. W ożywionej rozmowie mogliśmy poznać o. Mateusza. Ojciec opowiadał o swoim powołaniu, zainteresowaniach dotyczących patrologii, zwłaszcza Ojców Pustyni oraz duchowości prawosławia. Dzielił się również z nami spostrzeżeniami ze swej dotychczasowej „pracy duszpasterskiej” i apostołskich wyzwań, jakie dostrzega w swym kapłańskim życiu wobec aktualnych problemów napotykanych osób. Spotkanie z Ojcem zachęciło nas do refleksji nad „pustelniczymi” korzeniami naszego powołania i zgłębienia tej tematyki. Ufamy, że będzie nam dane uczynić to przy pomocy o. Mateusza, dzięki wykładom z patrologii i Ojców Pustyni, poprowadzonym przez niego w naszym klasztorze.

Jubileusze, prymicje, ubogające rekreacyjne spotkania z Ojcami ożywiły naszą gorliwość w modlitwie i ofierze za kapłanów, zwłaszcza naszych Ojców, co jest zasadniczym elementem naszego powołania, integralnym elementem tożsamości karmelitanki bosej. Opiece Najświętszej Maryi Panny – Królowej i Matki Karmelu, zawieramy ich posługę i cały Nasz Zakon. W kończącym się miesiącu maju Jej szczególnie się polecamy. By była dla nas nie tylko Patronką i Orędowniczką, lecz przede wszystkim Matką i Siostrą, przykładem życia uczącą, jak wytrwale szukać i ufnie pełnić wolę Bożą, wskazującą i prowadzącą zawsze do Jezusa i przypominającą nam o celu naszego życia, jakim jest zjednoczenie z Nim w miłości. „Pani Karmelu, modlitwy Królowo, weź w swoje ręce na nowo Zakon swój”.

PROWINCJA - OCDS

Jubileuszowe Spotkanie OCDS naszej Prowincji w Gnieźnie i Lednicy

28-29 maja był dla członków OCDS Prowincji Warszawskiej czasem wspólnego przeżywania 1050 Rocznicy Chrztu Polski. Pomysł wspólnego odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych powstał rok temu. Około 80 osób z 10 wspólnot naszej Prowincji spotkało się w Gnieźnie. Towarzyszył nam w tym spotkaniu Delegat ds. OCDS o. Robert Marciniak oraz o. Placyd Ogórek. Swoją obecnością zaszczylił nas Ojciec Prowincjał Jan Piotr Malicki.

Razem zwiedziliśmy Katedrę Gnieźnieńską i Muzeum Początków Państwa Polskiego. Po południu udaliśmy się w odwiedziny do sióstr karmelitanek bosych. Piękny i radosny był to czas spotkania naszej rodziny karmelitańskiej. Po odśpiewaniu Nieszporów mogliśmy rozmawiać z siostrami. Po przedstawieniu się nawzajem, dzieliliśmy się uwagami, troskami i radością z osobami, które darzyły nas ciepłem i siostrzaną życzliwością. Była też okazja na indywidualne rozmowy i prośby o modlitwę. Zostaliśmy przez siostry obdarowane prezentami zostawiając im swój skromny podarunek. Wszyscy zapragnęli dalszych takich spotkań.

Po kolacji spotkaliśmy się przy ciastkach, kawie i herbacie. Była to okazja, aby przedstawić osoby z poszczególnych wspólnot. Każdy coś ciekawego mógł o sobie powiedzieć. Tak szybko minął ten czas, że zabrakło nam go na zaplanowany wspólny śpiew piosenek biesiadnych. Może innym razem...

W niedzielę pojechaliśmy do Lednicy. Wiele osób chyba się nie wyspało, prowadząc nocne rozmowy ze sobą.

Msza św. z odnowieniem przyrzeczeń chrzcielnych w tym miejscu, gdzie przypuszczalnie był 1050 lat temu Chrzest Polski to wielkie przeżycie, które na długo zostanie w naszej pamięci. Po Mszy św. pełni radości, ze śpiewem przeszliśmy pod bramę miłosierdzia, słynną rybę. Mieliśmy ze sobą relikwie św. Marii od Jezusa Ukrzyżowanego. Każdy z nas uczcił świętą całując relikwie pod bramą miłosierdzia. Przewodnicząca Rady Prowincjalnej Monika Olszewska przygotowała dla każdego podarunki w postaci

obrazków świętych karmelitańskich z relikwiami trzeciego stopnia. Utrwaliliśmy tę chwilę na wspólnej fotografii .

Dalszą część dnia wypełniło zwiedzanie Pól Lednickich i Ostrowa Lednickiego. Obiadem zakończyło się nasze spotkanie w Gnieźnie. Trudno było nam się rozstać. Wyjechaliśmy ubogaceni z nadzieją na dalsze takie spotkania.

Gabriela od Jezusa Pragnącego

Spotkanie Naszego Ojca Generala o. Saverio Cannistrà z warszawską wspólnotą OCDS

W niedzielę 17 kwietnia 2016 r. warszawska wspólnota OCDS podczas swojego dnia skupienia gościła Przełożonego Generalnego o. Saverio Cannistrà OCD. Nasz Ojciec General przybył wraz z sekretarzem generalnym O. Rafałem Wilkowskim.

Po Mszy św. o g. 13, celebrowanej po łacinie, z homilią o. Generala spotkaliśmy się w naszej salce z Ojcem. Na początek przewodnicząca Magdalena Tryuk zaprezentowała wspólnotę: przedstawiła jej historię i nakreśliła najważniejsze punkty aktualnego zaangażowania wspólnoty. Następnie kilka słów skierował do wspólnoty Ojciec General. Zauważył zróżnicowanie naszej wspólnoty pod względem wieku i spory w niej udział mężczyzn. Podczas swojej wypowiedzi podkreślił istotę przeżywania tego samego charyzmatu karmelitańskiego w dwóch formach: zakonnej i świeckiej. Według Ojca Generala ważne jest wypracowanie całościowej wizji Karmelu z wyraźnym określeniem roli świeckich. Ojciec zaznaczył, że podjęcie przez świeckich życia w duchu karmelitańskim we wspólnocie wymaga umiejętności godzenia obowiązków wynikających ze stanu życia z pełnym zaangażowaniem w życie Karmelu. Zachęcał, aby świeccy brali większy udział w życiu Zakonu, wychodzili z inicjatywą.

Następnie zapytaliśmy Ojca, gdzie na świecie działają najprężniej świeckie wspólnoty karmelitańskie, które mogą być dla nas wzorem. Ojciec General wymienił dwa kraje: Francję i Filipiny. Wskazał na bardzo dobrą formację. W przypadku wspólnot francuskich podkreślił żywe życie modlitwy terezańskiej. Z kolei wspólnoty filipińskie są bardzo liczne, mają dobrze opracowane podręczniki formacyjne. Natomiast w Ameryce Łacińskiej ojcowie inicjują życie świeckiego Karmelu poprzez organizowanie szkół

terezjańskich, w których przybliżają postaci i naukę św. Teresy od Jezusa i św. Jana od Krzyża. W większości z tych szkół wychodzą przyszli świeccy karmelici.

Na koniec spotkania poprosiliśmy Ojca Generała o złożenie swojego podpisu pod jednym z ostatnich Jego listów skierowanych do świeckiego Karmelu. Ten cenny egzemplarz można obejrzeć w naszej wspólnotowej kronice. Wykorzystaliśmy także okazję i zrobiliśmy wspólne zdjęcie z naszymi dostojnymi gośćmi.

Anna Wasilewska OCDS Warszawa

Wspólnota OCDS w Toruniu

W Uroczystość Najświętszej Trójcy (22 maja 2016) podczas wspólnotowej niedzielnej Mszy św. Asystent naszej wspólnoty o. Zbigniew Kolka OCD przyjął do Wspólnoty Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych w Toruniu dwie kandydatki. Są to:

- s. Barbara od Rany Ramienia Pana Jezusa - Barbara Moczulak,
- s. Anna od Najświętszego Oblicza Pana Jezusa - Anna Rytlewska.

Siostry rozpoczęły tym samym pierwszy etap formacji w OCDS. Razem z nami w intencji nowo przyjętych sióstr modlili się obecni na uroczystości goście. Po Mszy św. radowaliśmy się z powiększenia naszej wspólnoty przy wspólnym stole.

Życzymy Wam kochane Siostry trwania do końca przy Chrystusie i jego Miłości.

Anna Sadurska OCDS

- ✚ Przypomina się wszystkim wspólnotom Braci sposób właściwego udzielania odpowiedzi na poszczególne fiszki w relekturze Konstytucji: *Po zakończeniu studium każdej części Konstytucji proponowanej w danej Fiszce, według metodologii wcześniej ustalonej w Fiszce „O” (s. 6-8), wspólnoty wyślą do sekretariatu naszej Kurii **dwa dokumenty**: W **pierwszym** należy przedstawić **w jaki sposób została przestudiowana dana część Konstytucji i sporządzić listę najważniejszych wniosków**. Dołączyć także należy **krytyczny osąd na temat danej Fiszki**, wskazując w których punktach była ona przydatna w refleksji, a przede wszystkim w jakich aspektach należy ją ulepszyć. W **drugim** dokumencie należy zebrać tylko **odpowiedzi na pytania sugerowane w sekcji Actio** każdej Fiszki (Od Konstytucji do życia i Od życia do Konstytucji).*
- ✚ Dnia 18 maja 2016 roku odbyły się we wrocławskim Karmelu mniszek wybory nowego zarządu. Na urząd Przeoryszy została wybrana - Matka M. Juanita od Jezusa.
Na urząd podprzeoryszy i I radnej została wybrana - s. Weronika od Matki Bożej Nieustającej Pomocy
II radna – s. Mirjana od Jezusa Konającego
III radną – s. Teresa od Niepokalanego Serca Maryi

Informacja sekretarza Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich:

Pragnę poinformować, że trwają działania organizacyjne, związane z przygotowaniem **kursu formacyjnego dla nowo wybranych przełożonych domów zakonnych i proboszczów**. Program tego spotkania będzie niemal identyczny jak w zeszłym roku, ponieważ spotkał się on z pełną akceptacją ze strony jego uczestników. Program będzie przesłany, gdy tylko zostaną uzgodnione wszystkie szczegóły

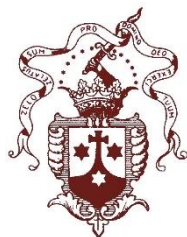
Przygotowania kursu podjął się ponownie Ks. Kazimierz Radzik CSMA. **Odbędzie się on w dniach 21-23 listopada w Centrum Caritas “Okopowa” w Warszawie** (ul. Okopowa 35). Przewidywany koszt trzydniowego kursu wynosi 370 zł (ale będzie uzależniony ostatecznie od ilości uczestników). Koszt nie uwzględnia noclegów (jeśli ktoś chciałby zatrzymać się na Okopowej proszę się indywidualnie zgłaszać: tel 22/3348 570 recepacja@centrumokopowa.pl)

W pierwszej edycji kursu w zeszłym roku uczestniczyło ok. 90 przełożonych domów i proboszczów. Jak już pisałem byli bardzo zadowoleni z jego przebiegu. Mam więc nadzieję, że i w tym roku przełożeni wyżsi skierują do udziału w nim wielu Współbraci (nie tylko przełożonych, ale także kandydatów na przełożonych). Przypomnę, że na ostatnim Zebraniu plenarnym opowiedzieliśmy się za kontynuacją tych warsztatów oraz przyjęliśmy listopadowy termin kursu.

o. Kazimierz Malinowski OFMConv

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 lipca** 2016 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przesyłać na adres mailowy: kuria@karmelicibosi.pl
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.
- Jeśli ktoś chciałby otrzymać numer „Karmel-Info” 70 w pliku Worda w celu drukowania poszczególnych wiadomości bez grafiki i zdjęć, proszony jest o zgłoszenie takiego zapotrzebowania na podany powyżej adres mailowy.

Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec
Kuria Prowincjalna Warszawskiej Prowincji
Karmelitów Bosych

ul. Raławicka 31
02-601 Warszawa
Tel.: 22 646 47 38; Tel. kom.: 601 4222 12
mail: kuria@karmelicibosi.pl; gregimalec@gmail.com